

Pranciška Regina Liubertaitė

DŪŽTANTYS MIRAŽAI

Vilnius, 2011

UDK 808.82–5

Li– 611

Liubertaitė, Pranciška Regina

*Dūžtantys mirazai: poezija / Pranciška Regina Liubertaitė. – Vilnius: UAB
Ciklonas, 2011 – 173 p.*

I viršelyje A. Valentukevičiūtės piešinys, aliejus

Maketavo Alicija Valentukevičiūtė

ISBN 978 9955 880 790

© Pranciška Regina Liubertaitė

© UAB Ciklonas

Dar

Dar neišgerta, kas priklauso,
Lig paskutinio girto lašo.
Dar į pasaulio kurčią ausį
Šnopuoja dūžtantys mirażai.
Šaltoj juodybėj kaukteli šuva:
Užlūžta tamsoje verkimas
Ir tįsta mintys lyg medus kory,
Užlipdęs išsipildymo laukimą,
Tikėjimą, kad kažkada pareis
Visi man artimi, tylon išėję.
Brazdens dar vėjas praviras duris,
Aš nelauktai paliksiu įtikėjus,
Kad lašas tas dar kliuksi taurėje,
Kuri nukritusi į smiltį subyrėjo...

Švytuoja viltį mintys erdvėje –
Kraujuoja lašas, taurėj sužėrėjęs.

2006

Motinos akys

Motinos akys žvelgia į erdvę –
Kiekvieną žingsnį žemėje saugo.
Motinos meilė per juodą naktį
Šviesia ramybe tamsą praauga.
Motinos žvilgsnis plačiau už jūrą
Kiekvieną dieną mane paglosto.
Kiekvieną naktį širdies skalsumą
Tiesia per dangų žvaigždynų juosta.
Kiekvieną dieną mano šaukimą
Ji tik viena Visatoj išgirsta.
Tik josios meilė mano likimą
Saugo kaip šventą dievišką pirštą.
Motinos akys per gilų dangų
Žiūri ir mano žvilgsnį nušviečia.
Veja tamsumą, viltį išrango
Šviesoj platybių Sietyno spiečiaus.
Motinos akys per aukštą dangų
Tarsi Marijos globa virš marių.
Motinos siela Visatos langu
Dievišką šviesą į Žemę žeria.

2006

Žvirblių turgus

Svirpčioja, čirška, tarška:
Čerškia žilvičio krūmas –
Tariasi turgaus prekeiviai
Rudenėlio spalvas išparduoti.
Čirik čirik! Galvok, ką darai,
Kad liktų medžių apdarai.
Čirik čirik! Pagalvok gerai!
Tariasi, pykstasi, derasi.
Geltona – visų brangiausia:
Saulės auksu mokės ir pridės
Dar kokių magaryčių, kad ir
Kaštonų šviesos atminimą
Iš pavasario saulės tekėjimo
Su beržo sulos svaigumu.
Žalios neparduos, kad budėtų
Pavasario žalzganos viltys
Per ilgą žiemužę ir šildytų –
Apibarstys žiemos miltais,
Smaragdais žvaigždžių apipils,
Kai spustels šaltukas stipriau.
Linksta šakelės dėl raudonos –
Derasi, nesusidera, kur dės
Klevo vario raudonį didingą
Po klastūnės šalnos teptuko
Tokio ryškaus, įdeginančio
Širdies skausmu paryčiui,
Kai nuščiuvęs pavargęs ruduo
Lūkuriuoja žiemos įmantrybių.

Linkčioja pilkšvas žilvytis,
Ištveria šurmulį turgaus,
Užmiršusio, ko susiginčijo,
Čerška ko, klega ir derasi...
Pirklys tipena link krūmo...
Šnaru šnaru... čirrrrrrrrrrrrr...

2006

Vasaros vakaras lyjant

Rūko karoliai ant smilgos
Suverti vėjo gūsy linguos.
Jazminai kvapnumu sužvilgę,
Baltu atspindžiu supsis languos.

Šnarins sapną minganti saulė
Žemuogėlių žvilgsniu į akis.
Miklios šiltos lietaus kojelės
Basomis baltą kelią taškys.

Slankios pieva ilstančios miglos,
Vaivos juosta paties debesy.
Mėnesienoj žolės atgijusios
Pašnibždom pievos knygą skaitys.

Šiltą bangą į žemę atyręs,
Smuiku vakaro vėjas suoš.
Žvaigždė Vakarinė už girios
Kris į tinklą Mėnulio šviesos.

Ramumu save nuraminus,
Glostys vakaro galvą svaja.
Apsiklosčius svaigia ramybe,
Gims Viltis, nuausta Lietuje.

2006

Vasaros vestuvės

Skęsta pieva pienu šviesoj,
Nusipynus Sekminių vainiką.
Vasarėlė birželio vėsoj
Rūkuose tarsi nuotaka likus.

Pro svaigias obelėlių šakas
Aidi juokas gegutės raibos.
Ties birželis jaunajai rankas –
Vasarėlė iš laimės kvatos.

Laumės žirgas lengvai suplasnos –
Vasarėlės skraidins vestuves.
Virš martelės galvos mirguliuos
Laumės juosta, surinkus žvaigždes.

Ją išvydęs gražuolę jaunikis,
Žavus auksaplaukis ruduo.
Ardo laimę iš šiaurės atvykęs
Vėjavaikis dangaus piemuo.

Kloja patalą kietą žiema,
Atšiaurioji kerštinga anyta.
Tiesia taką šerkšnotą šalnos
Siautulingai pikta iš pavydo.

2006

Spalio erdvės

Baltų erdvių lytėtas spalio,
Paglostytas ramybės ir darnos,
Mintim suklusti ir nurimti gali
Pačioj giliausioj iš gelmių gelmėj,
Pačioj tyliausioj sielos tolimybėj,
Šaly be pykčio, keršto ir skriaudos.
Tiktai širdies apmirusi dalelė
Paslėpus liūdesį savy raudos
Ir dėl kitų iš skausmo griaušis,
Kad jos suvokti niekas nebegali.
Jinai viena padebesiais skrajos
Ir grįš pavargus į saulėtą spalį
Baltų erdvių erdvynė slėpsis,
Kad skristų į skaidresnę dalį.

Ruduo nutols spalvom, erdvėm.
Su juo Praamžis žilaplaukis spalio
Laukų paletėj auksu išsilies.

2006

Per netektį – į atradimą

Per netektį – į atradimą,
Į naują potyrį skaidrių
Minčių balton erdvėn.
Svaigina aukščiai,
Nerimas svaigina,
Kaip neregį į šviesą
Amžinas troškimas
Pašaukia iš šiltos
Ryškios minčių srovės.
Pakylu į erdves
Ir į žvaigždynus nirti,
Kerėti vėl gyvenimo tąsa.
Kol gyvas manyje Vilties
Troškimas, žibėsiu
Erdvėje būties šviesa,
Lyg grįždama į baltą
Baltų karalystę
Baltiems Vilties žiedams
Neleidusi nuvysti.

2006

Rudenis glostymas

Jutimais paglostysiu aitrų kankinantį žodį,
Tarp lapų šiugždančių sopuliu jis suspindės.
Jausmai sušnarena dangaus išplonėjusioj drobėj,
Sužvarbę plevena kančia ilgesinga širdies.
Tolsta ruduo už pilkšvų debesynų properšų,
Stingsta malone ramia lyg nubrėkštų žara,
Gruodo dilgi adata jausmingumą užlopo
Šalenančiai stingstančia kraujo kaitra.
Aukoju rudenį blėstant vakariam ugniakurui –
Miglos tirštumoj Kalėdų žvaigždė sužibės.
Ašara blykstelti tylą bežadę prašnekinus
Sklisti kančia šlapdribos – nebylios netekties.
Išbrendu liūdesį, rudenio sopulį skalsų,
Glostyman rūko balzamo viltingai supuos.
Skrieti kartu su dangaus amžinybe pavargus,
Krisiu pirmąja snaige – kruopelyte Vilties.

2006

Šuniui

Matau jį tarsi pirmą kartą ėstų godžiai,
Ką šeimininkė neša murzinam inde.
Lapnodamas skuba, gaudo mėtomas bulves,
Duonos riekę užkasa už būdos – badmečiui.
Šokinėja dviem kojom sutikdamas savą žmogų,
Striksi, šokteli aukštyn, veidą palaižo – švelnumą
Šitaip ir atsidavimą išreiškia savo maitintojai –
Duonos, bulvių, skūrelių, kaulų, mėsos gabaliukų
Tiekėjai, kas dieną kelis kartus iki jo slenkančiai.
Lenciūgas prilaiko pyktį, patrakusį šokinėjimą,
Skalijimą be saiko ką reikia ir ko nereikia aploti.
Toks tas gyvenimas: nuo būdos iki tvarto durų,
Vėl atgal ant būdos viršaus ištįsta kojos, galva
Pakelta, pasiruošusi ginti tą angelą su lazdike,
Kuris neša ir neša kelis kartus per dieną gerumą
Ir šilumą savo širdies, paglosto, pašnekina.
Matau jį kaskart sugrįžusį į tą vietą prie būdos
Lyg paskutinį kartą ėstų godžiai iš murzino indo:
Vakar, šiandien, rytoj ir šitaip lig vargano galo.
Gaila tokio gyvenimo... Norisi kaukti.

2006

Giltinėle

Supas pakelėj ant smilgos
Giltinėle iš pasaulio krašto,
Nešina būtim ilga neilga,
Laksto mintimis tarsi iš rašto.
Skaito ji tave, skausmu nudilgo
Tokį paprastą, likimo neštą
Į pasaulį tarsi didžią naštą.
Skausmuose į žemę susupstyta
Lyg voratinkliu mintim raizgyta.
Ir džiaugsmu ar ašarom į kelią
Viltimi šviesia tolyn viliota,
Grižtantį atgal į savo dalią
Skausmo ašarų vilnim šarmotą...

Supas atminty lemtis,
Supas atminty būtis,
Supas...
Nukerta voratinklį
Pačioj ploniausioj vietoj
Giltinėle dalgeliu,
Supykusi ant visko,
Kas minties nušviesta,
Kas per amžius sugodota.

Giltinėle, pasilik už durų –
Rankena jų nuimta.

2006

Žiema nežiema

verpdama
pešioja
kedena
plonais
pirštais
vėjo
martelė
žiema
debesų
properšas

darbą
jos
verčia
niekais
lietaus
karštuvų
teškėjimas

velia
veltinius
žiemai
nesuvelia
vėjas

debesų
nytys
išsiklaipė
persipynė
vilnoniai
šalčio
raštai
išskido
dangaus

nunešioti
properšose
išsisklaidė

amžinasis
pavasaris
už
pūgos
staklių
kikena
lietaus
lašeliais
neišmokęs
austi
raštuotos
žiemos

2007

Taip nebūna

Vienas kūnas –
tu ir aš
Viltimi liepsnoja
vieškelīu sausra
ī Žemē grīžēs.

Vienas kūnas –
Žemē ir dangus
dykumu kaitroj
išsausēs vētros
ašara skaidria
prisikala
prie kryžiaus.

Žemēs kūnas –
erdvėje skaidra:
baltas lašas
sausina ir liūna.

Taip nebūna,
taip nebūna...

Vētroje sausra
išplēšia kūna,
kuris
išsausintas
išsunktas
žūna.

2007

Iš skausmo gilumų

Širdimi širdimi pamačiau,
Mintimi mintimi patylėjau,
Kad suvokčiau suprasčiau greičiau,
Ką turiu ir ko neturėjau.
Ir minties tylumoje pajutau
Savo esmę ir skaudančią būtį.
Supratau, pagaliau supratau –
Savo viltį sūpuoju kaip liūtį
Danguje su lietum debesis.
Esatim, būtimi, mintimi tik esu,
Tik skraidau dulkele po Visatą.
Lyg šešėliai sapnai raizgo ateitį
Man ir Akis aukštumų esmę mato.
Ir žinau – nežinau, Viltimi gyvenu,
Kol gyva ji many, kol dar sklando.
Liūdną savo likimą lyg upę brendu.
Jei neliktų Vilties, viskas žūtų.

2007

Nėra: liūdesio akimirka

nėra
žodžių
kuriuose
galėčiau
išnykti

džiovinkit
ašaras
vėjai

nėra
minčių
kuriose
galėčiau
užmigti

nutirpdyk
ašaras
saulele

nėra
nėra
nėra
nieko
kas
galėtų
paguosti
rasas
nudžiovinti
erškėčių
žieduos

2007

(Ne) išsipildymas

prašiau
gulbės
plunksnos
baltos

neatskraidino

atsisupa
į mane
balta
maža
plunksnelė

pati
atsisupa
neprašyta

ar
metas
skristi
ir
man

tyla
suvirpa
ore
be
atsako

balandis
paglostė
sparnu

2007

Tremtis: moters istorija

1.

užsidarai
į save
paskutines
duris
užšauni
sklęstį
sėdies
kampan
ir lauki
kas
ateis
išvaduoti
iš nevilties
skausmo
ir
baimės
išnykti

kas
bus
pirmas
po tavęs

2.

išaugi
iš baimės
atsiskiri
į save
į savo
svajonę
plasnoji
mosuoji
sparnais
baltomis
erdvėmis
sklandai
laisvai
ir
trokšti
platybių
ramybės
dermės

tremties
nebelieka
užauga
Viltis
išsklaidžiusi
baimę

3.

dairais
po pasaulį
stebiesi
tremties
įvairove

užmūrija
bokšte
palikę
langelį
Vilties

įmeta
akmenį
patikros
pro tą
vienintelį
langą

tyla
dunksteli
į pasaulį
kapą
užmūrija
lango
nelieka

4.

apmėto
tave
aikštėje
akmenimis
kaip raganą
kaip žiniuonę
gal deivę
atnešusią
į pasaulį
gyvybę
ir
džiaugsmą

užmuša
Meilę
Tikėjimą
Viltį
užmuša

šaltas
pasaulis
be tavo
akių
šviesos
užgęsta
Viltis

5.

su vaikeliu
ant rankų
bėgi
nuo įniršio
garbės
ir
baimės
šėlsmo

tave
laiko
Viltis
Tikėjimas
ir
Meilė

neišdavei
nepraradai
sutvirtėjai
dvasia
ir
kūnu

į dangų
pakėlė
motinos
šviesą

6.

paniekina
pažemina
sudegina
už tiesą
už laisvę
nepalaužia

nenuslopina
Tikėjimo
nenužudo
Vilties

išnyksta
tik
kūnas
pelenuos
kad
dvasia
pakiltų
į erdvę

šventoji
Joana

7.

prie ledjūrio
auginai
globojai
ir
gydei

ledo
rūstybę
palaužei
klostei
širdies
šiluma
viltimi
liūliavai

ar
ištversi
panieką
nykimą
genties

merdėja
vyrų
era

2007

Atribojimas

Šok per kartelę...
Kelsim aukštyn,
Kad liktum
Tik juodraštis,
Tik daugybos
Išmokta lentelė,
Už ribos palikta
Blausi akvarelė...
Paslėpta, užmiršta,
Dulkėm užnešta...

Už nubrėžto rato
Stovėk, kiek nori.
Nepastebėsim,
Tiesiog nematysim,
Stovėk sau, stovėk,
Kol atplaukus srovė
Į begalybę nuneš...

Mūsų niekas neteis,
Amžinai liksim mes
Už ribos nuo tavęs,
Moterie...

2009

Siunčiu

skraidinu
siunčiu
kasdien
kas minutę
akimirką
mintimis
jutimu
į tavo
sielą
baltomis
erdvėmis
tik tau
krislelį
jausmo
kaip
vaisto

sužydės
rausvais
erškėčių
žiedais
šviesios
viltys

žiedlapių
kvapniuos
lapeliuos
meilė
plevens

tikėjimo
vėliavos
plaksis
kaip bangos
į tolimą

krantą
vienatvės

meilės
krislas
šapelis
dulkelė
širdies
švelnumą
pravers
į skvarbią
pavasario
saulę

-----

pagysi
pragysi
paukščiu

2007

Amžinas paveikslas

Žvilgsnis iš seno lango,
Iš baltos užmaršties obels,
Iš nuotraukos tarsi iš rūko
Širdyje atminimą prikels.
Ir žodis, duris pravėręs,
Atgal į skausmą pareis,
Pirštai darbuos sugrubę
Sapno atvirlaiškį skleis.

Į Viltį susupus palaimink,
Sužvarbusių klysti neleisk:
Sklandysis patirtos baimės,
Apšviestos rimties spinduliais.
Ir šypsena ta, ir tie žodžiai,
Minčių šviesuma – tikri.
Lieki jausmų vandenyno
Ūkuos ugnelė skaidri.

Amžinas tavo paveikslas
Atminimų altoriuj – gilus.
Panirs į pojūčių aikštę
Ir sklis pilnaties sidabru.

2007

Grižkit

grižkit dienos
ančių vorele
į pūkinį
debesų
pavėsį
grižkit
gaudysiu
minčių tinklu
atminimą
kaip namų
puvėsį
įkvėptą
taip netikėtai
nelauktai
kai ant slenksčio
dylančio stovėjau
nesijuto metų
nors kančios
našta kaip
burtažodis
ant staktos
brėžiais
sukakties
patirtim
vėlyva
sužibėjo

ašara
ar juoko
miglele
slepiatės
apsunkę
pasiguodę
grižkit dienos

pažadū
nors negaliu
įkeisti jums
brandinto
dovanų aruodo

2007

Dūžtantys mirażai

kur tiek erdvės
tenai nebejauku
lyg sielai vietos
platumoj per maža
toli už girių
mėlynų skliautų
klajoja dūžtantys
miražai
klajoja žodžiai
aitrūs purvini
kalena ugnį
springstančios
patrankos
tik nuo miražų
nuo žvaigždžių
šulny
vaikelį saugo
švelnios rankos

pasaulis daužos
springsta rūstumu
ugnies ir žodžių

lyg Žemėj vietos
būtų maža

pakimba virš
skrajojančių
Vilties namų
skausmingai
dūžtantys
miražai

nešviečia jie

spingsulės akimi
neatgina nuo maro
ar nuo bado
pasaulis žūsta
tvilkęs Viltimi
neradęs savo
švento Eldorado

neleiski rankai
svirti neviltin
apsaugoki nuo siaubo
vaiką mažą
tegul sau smilksta
springę ugnimi
kas naktį
dūžtantys miražai

2007

Svajonių naktigonė

ant saulės žirgų
ant vėjo žirgų
naktigonėn
nakties ūkuos
svajonių
užsidegti...

virš šokančių liepsnų
žydės paparčiai
bus skaudamai ilgu
kad žiedo paslaptingo
miško glūdumoj neradę
Viltis išsklaidėm
lyg vėtra šėlstanti
apsunkusius rūkus

naktigonės tamsoj
atminsime visi
žieduos paparčio
smilkstančią jaunystę
suprunkš žirgai
plevens ugnies karčius
o laužas įliepsnojęs
spragės ir tyliai užaus
sužvengęs į bemiegę
baltaskarę naktį
užklojusią slaptažodžiais
nurimusius namus

dėliosim į vaivorykštę
jaukius švelnius žodžius
ir netikėsime kad galim
skaisčiai liepsnomis
sudegint miesto naktį

paversdami ją ryto
slinktimi nutolstančia
ugnies žirgų kanopų dundesiu
paraudusiam papurusiam
saulėtekio skliaute

2007

Poteriai

pirštai varsto
karolius rožinio
dreba rankos
galva nusvyra
murmėjimu
šnabždėjimu
alpėjimu

virsta žodžiai
minčių migla
rožių lapeliais
nubyra
į Dievo širdį
trumpi
atsivėrimai
atodūsiai
ir
aimanos
šventųjų
angelų
gal demonų
nenorinčių
maldų
šnabždėt
patylomis
į Dievo
ausį

minčių
karoliai
verias
poteriais

2007

Džiaukis akimirka

lemties meškere
aukso žuvelę
pagauk
ir
rankoj tvirtai
laikyk

neliūdėk
nepagavęs nieko
kitąkart
tikėk
neapleis
Viltis

-----

džiaukis akimirka

valiūkiškai lekia laikas
tavo mirksnį laiko
suspaudęs
kad neliktų
suskilusios geldos
laikyk
išmintim
aukso
žuvį
laikyk
džiaukis akimirka
džiaukis

2007

Kiek skirta

nebus atseikėta
daugiau nei skirta
atsvers svarstyklės
tiek kiek privalu
neliks jau niekam
liaupsinti ir girti
nes pagirios tiesa
po pūvančiu stalu
lemtis nesiūlys
kraupiai nusidėti
kai aistros mirs
ir šliaužios praeitis
skaudės tiktai
gličiam trūnėsy
bestingstanti širdis
o
siela kauks
iš kraupumos
ir gėlos
kad nesugrįš
jau niekad
kantriai ką šaukei
tu dar ilgai
ilgai kaip
diemedis drovėsies
aplipęs nuostabiais
nematomais žiedais.

2007

Užburtas ratas

Saulė palaidojo dieną
lyg motiną Žemėn lydėjo
naktis išskleidusi šydą
jos ilgesingai gedėjo
suspindo Mėnulio žvakė
atmintį dienai uždegti
ir
saugoti jos šventumą
tyliai liūdinčią naktį
žvaigždelės įžiebė
Viltį ir šviesą dangaus
pakėlė sutvisko rasa
sužibo ant smilgos
aušrai miglą prikėlus
ir
vėlei viskas iš naujo
ir
vėlei diena nušvito
ir
vėlei saulužė kėlės
ir
vėlei leidos už miško
ir
vėlei
ir
vėlei
vėlei...

2007

Kasdieniai sizifai

Ridenam tą patį akmenį
kasdien kaip prisiekę sizifai,
kaskart tarsi vargo skruzdės
į kalno viršūnę vis lipam.
Akmuo išsprūsta ir krenta
ir vėl visas darbas iš naujo –
ridenam į kalvą ir tikimės:
įvertins kas nors ar įskaudins,
pagirs ar apspjovęs spirs koja
žemyn nusiritusią svarbą.
Sustingę pasvarstom, suvystom –
minties atidumas sužvarbo.
Ridendami klumpam ir krentam,
sustoję viršūnėn žvelgiam:
kažkas neleidžia nurimti,
marinti viršūnės alkį,
blaivumo akim pažiūrėti,
kad siekiamo nepasieksim...
Kantriai ridenam akmenį,
nors žinom – bedugnėn nulėksim.

2007

Vakarėja

vakarėja
ir dienos
į rudenį
prarastas
laikas
atsitrenkęs
į aukštį
žvaigždynų,
baltųjų erdvių
platumoj
pasiklydęs
dar laikos
dar retėja
draugų
būreliu
skleidžias
minčių
vorele
į pasaulio
platybes
nuskriejęs
vakarėja
tikrai
vakarėja
apsunkus
diena
nevaldomai
silpsta

vakarėja
nuskriejus
į vėją...

2007

Skruostu nusirita ašara

Skruostu nusirita ašara,
Ant lūpų sūrumą juntū.
Tylon brendu su vakaru
Nurimus ramybėj bundu.
Vėjelis gaivumo pažeria,
Mėnulio šviesa tarsi rėtis:
Sijoja ją man į veidą
Sustigus vienatvė tylėti.
Skruostu nusirita ašara –
Atgal užsiristi negali.
Tramdau slenkantį liūdesį:
Jaučiuosi tarytum bedalė.

Be Tėvynės, nors ją turiu...
Artimieji dausose spindi.
Kiek kentėjimų, kiek vilčių
Slepias kampuos sulindę.

Tarsi dūžta giliam šuliny
Ir jausmų, ir aistrų šukelės.
Nebėra danguje šviesulių:
Į Žemę krenta žvaigždelės.

2007

Kiek...

Kiek žmogaus, kiek žvėries,
Kiek nuogumo, kiek slapybės
Įausta į tavo esybę. Nesakyk,
Kad geriausias, tyriausias esi,
Kad diena lyg aušra apsilanko
Šviesi ir junti savo aurą aukštai
Debesy tarsį vaivos krištolo
Lanką. Ar šviesūs sapnai
Naktimis tave vienišą lanko?
Kiek to kevalo kieto tavy
Dar išliko, kurio perlaužt
Kitiems nepavyks, nors esi
Tartum švino kulka ar aitri
Ašaka, nepraryta burnoj
Svetimų, artimų ar veltėdžių.
Kai aplanko tave karčios bėdos,
Kaip laikais? Ar svyruoji balne,
Ar pajuosti lyg perpuvęs pėdas,
Ar palieki lyg perlas delne?

2007

Naminė lino staltiesė

Atsibunda margaraštė mintis ir klajoja vakarais
Tarp miškų ir vingiuotų balsvų lauko takelių
Ieškodama staklių senų atsisėdus jausti svajonę.
Virš šitos žiemos dienomis austos staltiesės
Tavo akių šviesa dar plevena aukštybėse.
Rankų šiluma iš nyčių ir šaudyklės atsklinda
Nuo staklių, kurios liūdi kamaroje tavęs,
Audėjėlės iš tolimo kaimo tarp girių gūdumos,
Kai pavasaris ausdavo tavo mintis daržuose,
O seklyčioje ilsdavo nitys lyg sūpuoklės vaikams.
Tu išėjai su šaudykle rankoje, kad siūlas paliktų
Ištiestas kitai po tavęs audėjėlei į ateitį austi
Mintis ir svajas tulpelėmis, ornamentais, zigzagais,
Kurie nusidriekia į pasaulio platybes paprastu darbu.
Pavirtęs grožybe ant lovų, stalų ir garbingoje vietoje
Kabančiu rankšluosčiu šalia nuotraukų protėvių,
Stebinčių šį nuostabų virsmą tavo minčių ir svajų.

Begalybė – tolesnė už tęsinį pakeisti audimą šviesa
Tos naminės lino staltiesės, kuri jungia ir skiria namus:
Atnešdama į pasaulį lopšį, iškeltą aukštyn į padangę,
Ir nunešdama nublankusius likimus į baltas erdves.

2007

Drėgmės lašas

Nykiai tvenkias rudenė drėgmė,
Įsikibus į skaudančius vakaro kaulus,
Ir barškuolės akim skvarbiai žiūri
Į kaskart vis pilkėjančią gelmę.
Kantriai liejas šakom į mažas sroveles
Lietaus kapsėjimas į sutiktą želmenį,
Kur bekraštis dangus susilies ribomis
Kada nors su žeme ir patiš balomis.
Pakybos rasotam lange skaidrumu
Pasivertęs, atšalęs, pabalęs į ledą.
Išvedžios takelius, kuriais rinksis
Į dūžtantį balzganą klodą paviršiuj
Ir garuos susitvenkęs į Saulės šešėlį.
Ar, sugėręs savin debesies lengvumėlių,
Kantriai skris erdvėmis į balsvėjantį
Rudenio mėlį. Bangomis, vilnimis
Nudejuos į rudeniui plaukiantį, tolstantį
Vakarinio dangaus ramumos pakraštėlių.

2007

Angelo baltos lelijos

Kai sužiūra tamsa į priblėsusius langus,
Kai šikšnosparnis šnarina mingančią tylą,
Nusileidžia į Žemę baltas rudenio angelas
Ir lyg apverktas pranašas tyliai prabyla:
Apie saulės į rudenį nusitrynusią žymę,
Kol velėja undinės rūko žlugtą papievy,
Apie medžių kasmet vis storėjančią rievę
Ir mintis, kurios sklando ar tyli nurimusios.
Atminty dega dienos, jų aistringas pavėsis,
Užmaršty supas žlugtas baltos debesijos.
Baltas rudenio angelas šaukia lelijas
Atsibudus viltingai antrąkart sužydėti.
Gęsta saulės plėnėtos padangių žarijos,
Diržta rudenio norai į dirvą įliję – randėti.
Danguje skleidžias angelo baltos lelijos,
Liūdesys kad dienų tamsumu neskaudėtų.

2007

M. K. Č. Jūros sonata. Andante

Lemties ranka iš jūros gelmėmis
Nuskendusią kaip luotą Viltį semia.
Nugrimzdę rūmai spindi žvaigždėmis.
Dangaus sparnai į šviesą kelia Žemę.

O aukuras šviesos koraliskai ryškus
Sujungia gelmę ir skaidrius bangų takus.
Surašo jūržolės į jūrą mėlynais plaukais
Bangos skaidrumą šviesmečių laiškais.

Dar Žalčio rūmai ten, užkimę raudomis,
Sūpuojas atminty pavirtusios Egle.
Nurieda prakeiksmas lemtingas bangomis
Į Atlantidą ir putą kruviną apgobia skarele,

Kad miglą praeities apjuostų vilnimis.
Žvaigždėtos akys žiba Viltimi sugrižt
Į Žemę meilės audromis ir žalčio žvilgsnį
Versti strėlėmis Perkūno. Nubaustos Jūratės

Pilimi paversti dugną, grįstą gintaro svaja,
Kad sau rymotų audroje ir plauktų šviesoje
Į tą bekraštę begalinę sielos gelmę,
Kuri vilioja vienišių žveją jūros audroje.

2007

M. K. Č. Jūros sonata. Finale

Godžiōs bangos drumzlētos akys
Nebesaugo svaidomos liūdno**s** būties.
Nebeplukdo laivas į rimties Itakę
Permainingos Žemės ateities.

Milžinė banga perlota**s** pirštais
Svaido luotą tarsi menką skiedrą.
Jūra ošia, jūra gūdžiai niršta,
Goždama niūrybe dangų giedrą.

Goždama likimo mestą burta**į**,
Į paviršių kylantį Vilties laukimą.
Ant bangos – tik nesukrovę turtų,
Neskandinę aistrose likimo.

Bangžuvė juodais laivais užspringo,
Slibinas nerimsta, blaško luotus.
Varsto rožinį pursloti jūros pirštai,
Šnarina malda platybių neišduoti.

Neparduoti to, kas toliams skirta,
Išvilnyti bangomis, į krantą risti
Seną kaip pasaulis meilės luotą,
Kad gelmėj likimas nepaklystų.

2007

Lyg taip...

Likimas prašuoluoja lyg arklys nesveikas,
Prie starto linijos negavęs ženklo startui.
Aludėse sulindę merdi prasigėrę šveikai,
O alų pilsto vogčiomis nupildami dekartai.
Kiekvienas toks svarbus, kad juokas ima
Iš sąžinių pilkai vilktų, beviltiškai skylėtų...
Visi šioj Žemėj esam tik pavargę piligrimai,
Suradę ant suoloelio laikinai užleistą vietą.
Likimas daug kam net smulkiųjų nepažėrė,
Tik taurę kartėlio išgerti vėl prie lūpų kelia.
Kiekvienas turime po savo nuosavą Saljerį,
O dantės pasuka kasdien į pragarą raktelį.

Kai po audros nudunda darganų vežimas,
Kai slūgsta skausmas rudenio gelmėj kabėjęs.
Mums Viltį uždega aistrų sudegintas laukimas,
Lyg taip ja šviestų išvaduotas Prometėjas.

2007

Ruduo visatos atminty

Užstrigo vagoje kaip kietas kaulas gomury
Grumstas, Visatos dirvoje užartas vėjo arklo.
Uodai nebesudaigsto šnarenančio lietaus prakirpto
Beaistrio pilko dangaus vaizdo, o kūnas šiurpsta,
Šilumai užsisklendžiant ar debesims išvaikštant
Dangaus platybes lyg skalbinius išplaikstant.
Kas bepririš prie tylumos dienų tą nežabotą žirgą –
Šiaurės vėją? Kas atplasnų nematomu sparnu
Ir netikės, kad vaiskuma dar saulėtų dienų
Pro debesijos arkas į užmarštį tolyn išėjo?
Kas vėl sulopys ar išaus suplyšusią dangaus rankovę,
Kai stulpai lyg nytys be kregždžių pakelėje stovi?
Laidai zirzena tarsi tarp stiklų pleventų žvakė
Ar bitė, praradus geluonį, užmiršus korį daugiaakį.
Užmigs ruduo žiemos glėby baltam, suspaudęs
Šalčio gūsį ir atrakins ranka ledėta šaltą sniego rūšį,
Kad naktimis raštus šerkšnotus pieštų ant stiklų
Ir lyg vaiduoklis slinktų šviesiai apgrubusiu keliu.

Šilta mintis sustingo rudens vėjuos ir laukų nuogybėj,
Padangėje kasnakt linksmi plevendama dar žiba
Aušrinė – kelrodė Vilties žvaigždė Visatos atminty.

2007

Pastelinis ruduo baltose erdvėse

nublinksta sodo lapų raizginiai
tarsi delnuos suvirkautų variokai
nurudęs žolės kilimas pilkšvėja
ruduo išsitapęs rausvai rusvu vaizdu
šviesoj dangaus platybės nublykšta
lyg sugauta žuvim ant lyno švysteli
rimsta vandens verpetai siautulingi
upės vaga aptingo rudens sapnu

tik srovė bučiuojasi su lietumi

teškena ritmas rašantis gyvenimą
tyška ruduo į auksaspalves balas
pastelę paliejęs tvyksteli nerimą
paskutine blyškia šiluma mėgautis
išbadėjusiam bekraujam uodui
lyg kasdien senstančiam artimui
linkstančiam į skeletėjančią nebūtį
skaidrėjant pasteliniam lengvumui
baltose erdvėse begalybėj rudens

auksu

žilpinant

į akis

2007

Rudens raudonų lapų nerimas

Lyg ryškios kraujosruvos raudoni lapai
Ant žemės žaizdomis šalnos išdegintos.
Pasižvalgai erdvėn – tarsi kažkas išretinta,
Suvytinta, keistai sumažinta ar net ištrinta,
Išsunkta syvai gyvasties ir tyliai numarinta.
Gal tik labiau rudens auka raudoni lapai:
Lyg įžymiam išėjus vėliavos nuleistos.
Laukų kurčia stanga vienatvei išvešėjus
Šlapiom didžiulėm snaigėm ima skleistis.
Raudoni lapai – kraujas netyčia įlašėjęs
Nuo putino uogelės sniegenos mažon akin.
Sužvarbsta paukščių pėdos į sniegus įmynę
Baltą šaltį su skauduliu nutvilkančia ugnim.
Trinu rankas. Kaip atitrint tą gėlą su šalčiu
Širdin įdegintą. Kuo aptvarstyti skaudulį?..
Kaip tą kraujosruvą užgydyti ar numalšinti?
Sniegais, žvaigždėm, Mėnulio aukso bintais?

Raudoni lapai lapkritį krauju įženklino
Rudens žaizda širdin ir šalčio nerimu,
Tarsi žvaigžde kakton giliai giliai įtrintu.
Sustojęs pamąstyk, kaip rimstantis gyvenimas
Šalna apstingsta Žemės kraujo labirintuos.

2007

Klaidūs laiko burtai

Vėjas įsipynė į plaukus
Šaltas rudens kaspinais.
Pirštus apraizgo vortinkliai
Nepatiklumo grandinėm.
Širdyje alsiai siaučia pūga.
Kojas bado sudžiuvę dagiai.
Sielon smelkiasi tuštuma
Ir vienatvės nykumas.
Žvaigždę spaudžia į kaktą
Laiko aitrus sopulys.

*Sopulingoji sopulingoji –
Pakely virpčioja drebulės.*

Šalna sustingdė ašaras
Į prabangų perlų vėrinį.
Kvapą rauda užgniaužia
Kietais šalčio pirštais.
Sniego pažeria į akis
Vakarė tamsos gelmė.
Alsiam minčių aidesy
Krebždenasi žodžiai,
Versdami į pusnis
Susikaupusį skausmą.

*Skausmingoji skausmingoji –
Linkčioja ežero nendrės.*

Ar ištersiu iki pavasario
Įsukta į skaudantį ratą?
Apmarinta, apgodota,
Sustingdyta, apraizgyta
Klaidžių laiko burtų...

*Pakenték pakenték –
Iškris tavo korta
Baltose erdvēse...*

2007

Kalėdų kreipinys

Sudėkite
Ginklus, valdovai,
Trumpam akimirksniui
Nurimkit,
Dievo žodžio paklausykit –
Pasaulio balso Žemės veidui,
Vandenų sūrių gaudimui,
Kalnų kilniam tylėjimui.
Pritarkit tylai
Ir laisvam ošimui vėjo,
Kuris nuskaidrina pasaulį.
Gaivina Žemės veidą,
Išpraustą lietaus gyvybės.

Nuleiskite ginklus, karaliai,
Kad šviestų Viltimi jūs karalystės.
Klausykit Dievo balso
Tylėdami
Taikingi,
Ramūs
Prieš kūdikio
Gimimą.

2007

Tautosakinis

vienatvė
akla sesuo
vėjas
apkurtes
brolis
po kojom
klampus
molis
gelmėse
begulys
senolis
ruduo
dieverėlis
danguos
tiesia
žvaigždynais
kelia
mamužė
Mėnulio
ūkuos
audžia
laukams
skrandeļę

sustingdžius
kraitį
pūgoj
miglų
migluže
miglosiu
baltai
baltoje
erdvėje
žvaigždynuos

patalą
klosiuos.

2007

Kalėdų angelai

Leidžiasi spiečiai į Žemę baltų angeliukų –
Supasi snaigės iškritę iš Dievo širdies.
Supasi šviesūs pulkeliai, vis supas ir supas.
Dievo širdis atsileis, žvarba ugnine neledės.

Dievas šįvakar po žemę angelus sklaido:
Sklando lengvučiai pūkai virš laukų platumų.
Uždega angelas žvaigždę virš šalančio veido:
Siaučias pirkelės akių ramuma – namų jaukumu.

Gniužteliu rankoje snaigę kaip gėlą neramią:
Delną kutena plastėjimas snaigės širdies.
Leidžias pulkai angelų į mingančią Žemę,
Saugo spindėjimą jaukų Betliejaus žvaigždės.

Dar į duris vis pastuksena senelis Kalėdų:
Snaigės per naktį jo sapną į dangų lydės.
Supasi vygės, sugirgždina stalą ne bėdos –
Viltys snaigelėm sugrižta iš Dievo širdies.

2007

Vaitoja...

Dejuoja vėjas, ūkia kamine –
Vėle paklydusia iš skausmo rauda.
Rikiuojas mintys darganon eile,
Kaip kartų riešutą vienatvę gliaudo.

Kvatoja vėjas, laipioja stogais,
Į skardą lietumi šlapiai barbena.
Vėlės rauda šią naktį nusileis
Į debesį, kurį tas vėjas gena.

Pavirkdęs gailiai epušės lapus,
Klebens duris vidun įleisti.
Sulašins Viltį, padalys perpus
Vargų ar skausmo tarsi vaisto.

Klos užmarštim apgijusias žaizdas,
Aptvers voratinkliu, užtrauks pelėsiu.
Tik to, ko niekas kitas nesupras,
Nesugrąžins, nors ir labai norėsi.

Nesugrąžins brangių tau artimų
Ir tos jaukios namų palaimos.
Sapnų, kuriuos vis nuolat pareini
Į savo liūdintį ir tuščią kaimą.

Vaitoja vėjas sielvarto rauda,
Skreite senas žaizdas užslėpęs.
Sušvis tavy kaip nebaigta malda
Apgesus atmintis minčių palėpėj.

2007

Žodžio dalia

Žodis šėlios ar paglostytas glausis,
Iš sielvarto tyliai lyg vaikas liūdės.
Vienatvėj kuklia kurpele pasijautęs,
Pelenės puotoj deimantais sublizgės.

Alyvų miglom pavasariais gaubsis,
Lakštingala švelniai sodely čiulbės.
Graudžiai kūkčios netektin įsisiautęs,
Suklupęs prie motinos kapo duobės.

Pajutęs didžiūno panieką atšiauria,
Širdies kilnumu viduje sudrebės.
Netiesą palaidojęs – pamotę bjauria,
Susigūš, nusiųks ir visai nekalbės.

2007

Kūčių vakarą

Visi susitelkia tą vakarą šventą,
Ateina rintis į kiekvieną trobelę.
Ant staltiesės lino užsidega žvakė,
Maldoj paslaptinai širdis apsivalo.
Apeina ratu paplotėlis plonytis
Sveikatos linkėdamas, laimės be galo.
O protėvių dvasios paklauso lig ryto,
Ką kalbasi avys ir karvės tvartely.
Patyrusios paslaptis, rietenas, barnį –
Kas tuokės, kas gimė, kas mirė ar gėrė,
Kas juokės, kvatojo ar skriaudžiamas verkė –
Tylon pasitraukia sustoję, pasvėrę...
Gyvesiems Viltis į širdis gražinę:
Jos pyktį išvaro, sutaiko kaimynus
Ir nuoskaudas, skausmą tylą nuramina.
Iš ryto mergaitėm suskumba paburti –
Bus geras kaimynas ar tolimo krašto,
Koks vardas, plaukai ar šypsenos raštas –
Į darną kasdienę visus sugražina.

Tas vakaras šventas, tas vakaras tyras
Kaip ašara skruostu tylom nuriedėjus.
Snaigelės baltutės vis krenta ir krenta –
Kalėdų ramybę į sielą pasėja.

2007

Iš vaikystės aidų

Sapnuose nuolat bėgu maža
Per rasotą atvėsusią žolę,
Vėl atklydus vaikystė basa
Vingiuojas daina be žodžių.

Tie takeliai, vilčių kupini,
Atboluoja iš vakaro tolių,
Ir nugrimzta lyg vandenin
Vaizdinys seno sodžiaus.

Atminty glosto rūko vėsa
Nušalnojusius motinos plaukus,
Obelis su žvaigždynų rasa
Jos pareinančios vieškeliu laukia.

Užsiskliaudžia mintis ir jausmai
Gimto namo jaukioj palaimoj.
Laksto stogu lietaus lašai,
Veja tolin šiurpstančią baimę.

Prie vartelių, seniai užvertų,
Išdejuota giesmė suspengia,
Kai takelyje žingsnių šiltų
Aidą skausmas gėla aprengia.

Gegute suvaitoja miškuos
Baltas laikas paklydęs, saulėtas.
Vėl skrajoju vaikystės sapnuos
Debesim virš nasturtų ir mėtų.

2008

Nuojautos

1.

tyvuliuoja
skausmo ežerai
Viltis vaivorykšte
sutviskusi nušvinta
puslankiu skliautuos
raibuliuoja
sidabro gija
baltoje erdvėje
kaip atodūsis
žaižaruoja
suošus ugnis
atšvaitas saulėlydžio
jaunystės vėjo šuoras
nuslopsta
prigesta
išblėsta

2.

per skausmo grindinį
keliais kruvinais
likimo pirštams
braukiant sutemą
nuo vystančios žolės
atokvėpių minutėm
alsuoja
ateitis dygėta
šmėžuoja
jausmo išmylėtas
pojūtis į vaizdo
griūtį
vargo nugulėtą
būtį
be minties laukimo

nugalėta
irimą
lėtą
at
ei
ties

3.
skaitau
lemties ženklus
rašytus žaibo strėlėmis
dangaus bekraštėj platumoj
suglundančius į debesų pulkus
pūkų lengvybe ūkuos skrajoja
šviesios skaidrios mintys
sklandau
žvaigždynų erdvėmis
baltų svaigiųjų tolių eilėmis
palaimos įkvėpimo mintimis
Aukščiausiojo šviesoje patylomis
tarpstu
tirpstu
ir
išsilydau

2008

Vienovė

tas pats oras
mus siaučia
vienas ir tas pats
vanduo subėgęs
į daugybę upelių
ežerų, upių
ir vandenynų
vienas pasaulis
supa mus visus
savo spalvingam
skreite
tik kiekvienas
esam toks pat
ir savaip kitoks
nepakartojamas
nesuvokiamai
laisvas
ar priaugęs
prie savo žemės
kertelės
kurioje supasi
viltys
plazdena jausmai

ar sugebėsime
mylėti
ištverti
išlydyti
skirtingumus
į prasmingą
vienovę

ji
taika

ramybė
santaika
ir
darna

ar...

2008

Pasaka nepasaka

auksinis narvas
aukso karieta
auksiniuos soduos
noksta aukso uogos
tenai karalius
su visa svita
takais auksiniais
vaikšto nuogas

nebado pirštais
niekas jo visai
prie keistenybių
tiek visi įpratę
nes žino viena
kad svita nūnai
ne vieną akmenį
švininį metė

tik vieną kartą
kai visiems pabos
į saldų melą
karalius neįtaikęs
drumzlėtos purvo
balos išgaruos
ir svetima svita
savus išvaikius
puikuosis aukso
sodų aptvaruos
vergaus tarnus
iš baimės laikius
tartum slogutis
rojūj tavaruos

o kai saulėlydis

karaliui sužėruos
ilgai ir godžiai
aukso besivaikius
neišsineš jis turto
ant įkyrios kupros
išeis iš tikro nuogas
tarsi vaikas

2008

Aš pavasari įsimylėjau...

Aš pavasari
Rimtai įsimylėjau!
Nenorėjau,
Nenorėjau,
Bet atsidaviau
Bastūnui vėjui,
Saulės auksu
Apžavėta įtikėjau,
O lietaus gaivos
Žolynai palinkėjo...

Pusto žiedlapius
Nerimastingas vėjas,
Lanksto sodus
Ir svaigias alėjas,
Šnarina gėlynus,
Proskynas akėja.
Atidangsto dangų:
Debesys – saulėja...

Ak, pavasari,
Tave įsimylėjau,
Bet likau šešėly
Vėjo...
Sugėlėjau,
Įsaulėjau,
Išgirdau tave
Ir patikėjau
Tavo švelnumu
Rūkų alėjoj
Tavo platumoj
Įdebesėjau.

Kai norėsiu,

Jei mylėsiu,
Debesim
Su tavimi
Nuskriesiu...

2008

Pasikalbėki...

Skaidriui Kandravičiui

Pasikalbėki su manim, Vasari, –
Tu vienas atšiaurumą pajunti
Ir prieblandos melsvoj minty,
Užslinkęs ant kalvos vakarės,
Virsti šešėliu grimztančios dienos.
Įvairiaspalvėm vasaros svajom
Ramybę iš pasaulio į save renki.
Pasikalbėki su manim, Vasari.
Pasaulio burtai tau labai menki...

Gal neturi man ko ir pasakyt?
Meldies bažnyčioj užsidaręs...
Ar nuopuolio vis ieškai klaidose,
Ar susimąstęs skendi svajose?
Į vakaro miglų slapybę įsisklendęs,
Gal negali man nieko pasakyt...

Arba geriausia – nieko nesakyk,
Tiktai pažvelki tyliai į akis:
Nebarsiu, nenuteisiu, nepasmerksiu,
Kai savo gėlą eilėmis išverksi...
Jautri vienatvė skausmą palaikys.

Kol gilumas matuosiu tavo nevilties,
Ieškok danguj užgimstančios žvaigždės.

2008

Mintys – skaudžios bitės

gelia mintys
mano
skaudžios bitės
gelia ir manęs
visai neklausia
ar ištroškau iš
savęs šaipytis
ar kalbėsiu
ką savy pajausiu
gelia mintys
nors nešuos likimą
su savim tarytum
seną lazda
gelia mintys
nors lazda ginuosi
nuo gėlimo
bet jos vėlei plasta
zyzdamos aplink
netylintį spengimą
ausyse ir veltui
lazdą dar suku
jau smilkinius kalena
nuo dūzgimo

geluonys gyvenimas
visus nuodus sugaudęs
kerta ir nelieka
to viltingo ateities
laukimo

mintys
mano skaudžios
kaip įkyrios bitės
neapleidžia

spiečium sukas
aplink galvą
pajuntu aš jų
dūzgimą taikų
saulės pievoj
tartum šviesią
spalvą
kai
prieš lietu žirzia
piktos bitės
nuo minčių
suskausta galvą

2008

Lietus: natiurmortas su skėčiu

Lietaus balučių akivaruos
Teškenas praeivių žingsniai:
Šlept šlept, pliumpt, cik cik,
Šlumpt šlumpt, tepu tepu.
Lyg laikrodžiai kojomis tvinksi
Šaligatvio kreive į viršų, žemyn,
Vėl į viršų įkalnėn... Simfonija
Taktu lietaus... ir kojų teškenimo
Murma po raudonu skėčiu
Lyg natiurmortas su obuoliu.

Balos veidrodis žvelgia aukštyn,
Po sijonais dairos vaikigalis –
Šlapias nušvitęs šaligatvis.
Kutena kojas kitas išdykėlis –
Spindulys, nuslydęs iš debesies
Į jaukius balučių akivarus...

Giedrėja. Išsiverkė niūrūs debesys:
Vylingai šypsos šaligatvis,
Tyrinėdamas džiūvantį atvaizdą
Žingsnių, slystančių balos paviršium...

.....

Natiurmortas su skėčiu...

2008

Apmąstymai

esu
įsitvėrus
į ritmą
dienos
žingsniu
žvilgsniu
meile
viltim
abejone

žinau
užmigsiu
pabusiu
arba
išskrisiu
į žvaigždynų
tolius
baltoje
erdvėje

jaučiu
tampo
už virvutės
kaip lėlę
nė plaukas
nenukris
be Jo
valios

dar
judu
liečiu
žiūriu
suvokiu

džiaugiuosi
myliu
ir
neapkenčiu
bjauriuosi
piktinuos
g y v e n u

2008

Tamsa

Virpteli tamsa – žvaigždė atklydo,
Dangaus ūkuos išiziebė pleventi.
Svaigstu nakty, už jos bekraščio šydo
Žvelgiu į Žemę, spurdančią gyventi.
Jinai nemiega, ne. Jinai pulsuoja,
Dunojais srūva, erdvėmis alsuoja.
Virpteli delnai žvaigždynui supurenti...
Nuskrieja dykuma, smiltim banguoja
Gyva dvasia smėlynuos pasiklydus:
Paukščiu suklinka, į naktinį šydą
Kaip tinklą įsinarpliojus šešėliui,
Vilties plevena žiburėliais laive
Ar danguje išskystant dūmų strėlei.
Naktis apvalo dieną nuo kentėjimų,
Tamsa nuskaidrina šviesos švytėjimą.

Tik ne nakties tamsa krūtinėj skauda...
Širdžių tamsos šešėliai sielą griaužia,
Negelbstint šviesai stingstančio alpėjimo.

Tamsa, nugvelbusi minčių bendrystę
Ir spindesį, tik skaudesiu mintin sugrižta.

2008

Pasninga: visatos žinia...

Kai pavasaris žiedlapius pusto
Nelauktai netikėtai baltai,
Melzganais rūkais išsičiusto
Vakarėjant alyvų žiedai.
O palaukė vis laukia sutrikusi,
Ievų svaigstant vylingais rūkais,
Jais apkvaitęs gražuolis jaunikis
Tik vilios pažadais pažadais...
Kai atšliūkinęs vakaras tykiai
Suoks lakštingalų trelių aidais,
Jis prigėręs miškų žalio vyno,
Per kemsynus apgiręs nueis.
O sode išlinguos išlaki obelis
Mezginiuota žiedynų suknia
Savo prasmę atgimus išskleis:
Rudeniop rausvo obuolio geis...

Kol pavasariai suksis ratu:
Atjaunės, atsigaus, prasiskleis...
Sušnarens jaunaties dvelkimu,
Svaigs iš jaudulio lengvo rausvai
Nužaroję danguj vakarai.

Paslaptینگai pasniga: visatos žinia
Atgimimo palaima sužeidusi žais.

2008

Senos obelys

Sugirgžda sode senos obelys
Lyg moterys lino skarom:
Vakarais migdosi poteriais,
Rytai prausias rūko aušrom.
Laiko rato išlinkintos kojos,
Ligų ir skausmingų šalnu...
Dejuoja naktim senos obelys,
Išlankstytos vakarių audrų.
Rytą budina žydinčios obelys
Kaip vienuolės abitais baltais,
Stingstančios vėjo šokyje
Veidais iškankintais, kaltais.
Gelia prieš lietų kaip moterims
Žievę seną rievėto liemens:
Saulėj maudosi rymančios obelys,
Skausmą beria į tylą rudens.

Paplaikstykite prieš aušrą vėjyje
Iškerojusias skausmo šakas.
Sulinguosite labiau suvešėjusios,
Jei grėžiosite į saulę rankas.
Nebejaudins jus, senos moterys,
Atminimų skubrių šnaresys:
Sumurmėję bitelių poterius,
Lenksite galvas tyliam liūdesy...

2008

Neeliškai eilinis

Toks neeliškai eilinis
Šio pavasario dangus.
Drumsčiasi skaidri mėlynė:
Gatvių dūmuose uždus.
Alpinas atsilapoję
Pliko kalno kailiniai.
O dangus lėtai šviesėja
Nugiedrėjęs murzinai
Po lietaus ar šlapio sniego
Neišplautų patalų...
Miega miestas, dieną miega
Kaip girtuoklis po stalu.
Toks neeliškai švininis
Šio pavasario dangus
Vilnele dangaus mėlynėj
Su žibuoklėm atsibus.
Nešukuotas žilas Vilnius
Apibrizgusiom kalvom
Šaukia vasarą eilinę
Eiliškesnėn Lietuvon:
Į eiliuotą miesto būtį
Apšvarėti laikinai,
Sužydėti, sužavėti
Dievo akį dyvinai.

Ištaršys vėjelio bluostai
Pramiegojusius atbust:
Ką neeliškai paglostys,
Kas eiliniškai užsnūs,
Ką audroj staiga palaužęs
Uždarys į buto narvą.
Nelinguokit laiko gūisiais,
Jie neeliškai sau varva.

2008

Savyje

gyvenu savyje
nenoriu išeiti
iš savęs
nes klaidu
ir baugu
išsirengti
kai žiūri
tiek akių
tiek nematomų
rankų paliečia
nusvarintas mintis
kaip gėles
glamonėja
tie žvilgsniai
įžūlūs ir gašlūs
be žodžių pikti
ir neramūs labai

gyvenu savyje
ir gyvensiu,
kol luotą atirs
atsiminius
amžinoji mintis
ir šviesa amžinoji
priglaus
išplukdytą
į tolimą krantą
ar smiltele
atminę užbers
kad esu

2008

Drumzlės

Drumzlinas upės vanduo,
Molio dalelės paviršiuj...
Ramybė lyg moliu drumsčias:
Sielos kertės purvą sutvenkia –
Pyktį, nevilties pritekėjimą...
Užsklendžia į nykią vienatvę.
Atitirpsta nujuodę ledai –
Drumzlės į dugną nusėda:
Gryninas drumstas vanduo,
Kad tyras tolyn tekėtų
Be krislo, šapelio šaltinis.

Drumzlės nyksta iš žodžių,
Skaidrumu nugalėję patamsį.
Sielos erčios pilnėja, nušvinta
Švariu minčių sužydėjimu.
Sunešiota tamsa užsisklendžia,
Įsikniaubus į drumzliną būtį.
Tik drumzlės, tik drumzlės
Iš pavasario šio nesulaukto,
Dar laukiamo ievų žieduos.

Nesidrumsčia tiktai aukštybės –
Baltose erdvėse nesitvenkia
Drumzlėtų purvų nešvara...

2008

Atmintis: tėvų jaunystė

Ant kalno kas rytą saulėja,
Vėjo bangelė nuslysta rugiais:
Jų mintys dausose su vėju –
Žydi varpų baltais plaukais.

Liulėjo tamsa liūdna jaunystė
Ant rugienų skausmu nukirsta:
Kuo turėjo jie atžalas vystyt,
Kai siautė dvasios neregiai,
Kai mirtis iš eilės šienavo
Ir kaltus, ir visai nekaltus...
Tada jie iš skausmo dainavo
Ilgais neramiais vakarais...
Ir tikėjo... užaugo dar dorais
Jų vaikai liūno sutemoj gimę...
Pageltusioj nuotraukoj liūdi
Sujaukti ir išduoti likimai...

Žvelgia liūdnom gerom akim
Pro amžinybę žvaigždėtą
Su šviesia šviesia Viltim:
Augs vaikaičiai be rūpesčio,
Be vargo kantriai kieto.

Ant kalno baltuoja plaukai
Rugiais į nuokalnę saulėtą –
Lengvo rūko apjuosti laukai
Jaukiausioj pasaulyje vietoj.

2008

Susimąstymas

Draugui

Versme į prieblandą bėga
Likimo lemta patirtis:
Saldi kaip paryčio miegas
Jaunystės svaigios atmintis.
Nudegina diržtančias pėdas
Basom per karštas smiltis
Žydintis vasaros sniegas,
Pripustęs jausmus ir mintis.
Tolyn, vis tolyn nuplevena
Dienų pralėktų aidesys.
Saulėlydis tyliai sruvena –
Išdžiuvęs danguj debesis.
O nuojautos glaustosi tykiai
Kaip katės prie kojų – ramu...
Kas šiandien tau atsitiko:
Gal verkia aitrumas dienų,
Gal sieloj slogiai neramu
Ir mintys pelėdomis klykia...
Gal gėlą likimo pajutęs,
Staiga atmintim pravirkai...
Gal varganą savo būtį –
Darganą sieloj laikai?

Nejudink senų atminimų,
Nejudink: praėjo – negriš...
Skausmingo savo likimo
Į nežinią varstai duris.

2008

Tėvo gerumui

Šilta miglele ištirpai
Virš kaimo laukų vakare.
Stuksena lėtai, pamažu
Lazdelė aukštai danguje,
Nutolstančio su rūkais.
Švytuoja žingsnių taktu
Nutilę vardai ir laikai –
Pražysta rugiais plaukai.
Pliuškenas Mėnuo ežere,
Nuskendusio dvaro aidai
Sugaudžia lyg varpas ore...
Debesiu plauki dangum,
Mėnulio šviesos erčia
Į ten, kur nėra audrų.
Saugu ir labai smalsu
Pavirsti lietaus lašu
Ar saulės karalija...
Angelas su lelija
Nuplukdo šilta miglele...

Stuksi lazdelė danguj,
Boluoja rojūj plaukai
Iš amžino Tavo gerumo.

2008

Vakaro melodija

Vilgo šuorais vakaro tolymas
Atšnarėjęs skalsokas lietus.
Virpesiais nuvilnija melodiją
Skaidrumu sušvytėjęs dangus.

Plaka pasagą žirgui lakštingala,
Kinko rūką, treliuoja žvaigždynamams.
Įbanguoja melodijos ritmiką
Į sujudintą gamą žolynų.

Ima virpčiot žiogų ciksejimu
Mėnesienoj rasa ant žolės.
Svaigią tylą braukia girgždėjimas –
Pievas grėbstys užkimus griežlė.

Širdimi jaukiai šaukia tolymą
Į vienatvę įaugus rimitis.
Vakarinė liūdna melodija
Glosto aitrą, ramina mintis.

Ir junti tartum bustų rytmetis
Pačiame nakties vidury...
Skausmu sudilgsėjusią atmintį
Glamonėja rūkų sūkurys.

2008

Pro mano langą

Pro mano langą kaime žiūri miškas,
Rytinis čiulbesys prasiskverbia pro stiklą,
Bitelių mormorando nuramina mintį.
Pro mano langą debesų kaimenės
Nugano dangų iki pat žydrumo,
Kad šauktų lietu lyk lyk lyk paukštelis.
Pro mano langą žvalgosi kregždutės,
Į lizdą nešdamos šapus ir maistą
Vaikeliams savo stogo šelmeny.
Apstulbusios suvirpa drebulinės šerdys
Į mano langą žvilgsniams sudūrus
Obels viršūnėj seno varno... ir katės.
Už kelio klevas glumdamas nežiūri,
Kai prieš nakties saldybę pasineriu
Į nérinius ir patalan įspraudžiu kūną.

Praeis kiek metų ir pro mano langą
Žiūrės tik laikas erdvėje paklydęs:
Žiūrės, stebėsis – nieko nematys...

Taip keista, kad neklausk...

2008

Skruzdėlynas

Neša, tempia, velka po šiaudelių,
Kruta vabalai maži, bet darbštūs.
Pasidėjau skruzdėlę ant delno.
Ji vargšėlė ką daryti nebežino:
Sukasi tartum praradus esmę.
Tik tada judėjimas įgauna prasmę,
Kai kiekvienas ne savęs vien žiūri:
Ta minia judrioji neša, juda, kuria –
Ateitį kartu į vieną vietą buria.

Tartum žmonės, tik labiau vieningos:
Skubančios gyventi... Klupteli viena,
Tuojau pakeičia kitos. Siekiančios
Parvilkt, sudėt į bendrą krūvą...
Žmonės galgi susipeštų dėl to šapo,
Dėl spygliuko, dėl kokios menkybės.
Tik čionai – taikiausia iš statybų...
Tad Viltim kantrybės darbas žiba.

Tartum Babelis tas skruzdėlynas,
Trūksta liauno skruzdės balso...

2008

Atsidūsėjimai

Neturiu kartais noro kalbėtis,
Kartais laiko neturiu paklausti:
Kas geresnio, kaip gyvuoji...
O skubėjimas užglosto esmę
Ir jinai į tolius nubanguoja.
Gyvenu ir tiek. Daug negalvoju:
Kas rytoj, kas bus už metų šimto.
Manyje dar vis lemtis sūpuojas –
Valtis prie krantinės prirakinta:
Sau tariu – kitaip nebus, brangioji,
Su lemtim teks susitaikyt... Reikia
Skirtis su liūdnumo realybe
Ir kasdien kaip seserį sutikti,
Kasą pinančią – nežinomybę.
Tik kaskart imu aiškiau suvokti,
Ilsdama nuo to kažko laukimo:
Kad ir kaip su savimi kovočiau –
Nepabėgsiu nuo savęs ir nuo likimo.

2008

Praeitis: rudenė nuotaika

Per naktį žemėn bumbsi obuoliai,
Kai sapnas verčiasi ant kito šono.
Svirpliai įrašo aitrai, atkakliai –
Rudens plokštelėn jaudulį geltoną.
Lašais kapsena rūko graudulys:
Palangėj džiūsta drėkstanti rankovė.
Sugirgžda durys, grįžta praeitis
Ir įsisiautus atminiman stovi.
Atplaukia vėl priblėsus tikruma:
Migloj ratelį suka žilstanti mama
Ir pasaką lyg rausvą kūdikį suvysto.
Vėl skleidžiasi regėta nykuma
Apie užburtą baltą karalystę.
Banguoja vėjas audžiamus raštus –
Šerkšnoja medžiai lino drobėm.
Diena nušvitus blausias pilkuma:
Tamsa iš Žemės šviesą grobia.
Drėgmė išvarsto kūną šiurpuliais,
Geismus ir troškimus blėsina.
Ruduo į žemę žengia atkakliai:
Prislėgęs sielą, ilgesį brandina.
Užsidega užgesęs žiburys
Troboj, kur užmarštis įmigus.
Minčių nutįsta klimpstantis korys
Ir jaudulys... su atmintim sulygęs...

Barbena lietumi į langą praeitis:
Dienų praėjusių skaidrumas nebegriš.

2008

Vėl...

Vėl siūruoja medžiai
rudenio raudonį,
vėl prišaukia lietu
dulkstantys skliautai.
O širdis dar tvinksi,
laiko nugalėta,
kai mintis nuslysta
vortinklių takais.
Vėl šarmoja rytas,
išsiverkia dienos:
tiesias saulės rėžis
tylančiais laukais.
Varsto varnų žvilgsniai
rudenio pakluonę,
kai laukų graudumą
širdyje laikai.
Senos kaip pasaulis
mirkčioja žvaigždelės,
žvilgsnis pasiklysta
virš erdvių tylos.
O širdis sustingus
pasirengia skristi,
toliuose ištirpti
ant vėlių kalvos...

Iš minties nedingsiu,
mūšyje nežūsiu,
bitele dūzgensiu
liepai virš galvos.
Laumžirgiu plasnojus,
erdvėje išnyksiu,
žolele prigludus
dirvoj Lietuvos.

2008

Rudenėjančiu miestu nutolus...

Panerio vingiu braido
Per smelkiantį laiką,
Ieško kažko... vis lynoja...
Žvalgos į upės tėkmę:
Lapai sūpuojas srovėj...
Gelta įsirangė į kraują,
Bulviakasis maudžia...
Užverčia galvą aukštyn
Ir skaito: aš tave myliu...
Numoja ranka – pasenau.
Šypsena slysteli debesiu:
Mielas išgeltęs seneli,
Ko ieškai Neries vandeny?
Nuplaukė ji, jau nuplaukė –
Atklęsta murmantis aidas
Mašinų ratų gaudesio...
Žvengia arkliu laidai:
Vakarykštė diena paskendo,
Seneli, še žąslus – gaudyk...
Vėją tuščiuos laukuos...
Cha cha cha – vėjavaikis
Plyšauja ant išlenkto tilto:
Siunčiu basakoję nuotaką
Į šiltuosius kraštus...
Neįžiūriu... priblėso akys...
Senam Neries albume...
Teškenasi tik vanduo,
Vilnijantis negrižtamai...

Ak, jaunyste, jaunyste...
Rudenėjančiu miestu nutolus...

2008

Ateikite...

Ateikite,
Paglostysiu
Minties švelnia galia,
Kad būtų neskaudi
Vilnijanti dalia.
Ateikit,
Sulūlėsiu
Žodžio tįstančiu medum,
Kad įklampinės draustų žūt.
Ateikite,
Pasklisiu
Žodžio žydinčiu kvapu.
Jis supsis sodu,
Netūnos slogiu kapu.
Ateikite,
Sušildysiu
Eilėraščio jaukia dvasia,
Kad ji giliai rusentų jumyse.
Ateikite...
Gili minties
Ir jausmo kerinti galia:
Jinai užburs ir visad bus šalia.

Ateikite...

2008

Nešaukit, bet gedėkit...

Nešaukit rudenio, miškai!
Jis pats ateis į jūs platybę,
Nes po šalnos anksti rytais
Gyvybės ašaros sužibo.
Neverkit rudenio, miškai!
Jisai pravirks nutolęs vėjy,
Vasarvidžio sapnų gelmėj
Ilgai ir atkakliai budėjęs.
Nešvęskit rudenio, miškai!
Jisai nuklys tolyn į rūką,
O vasara šypsos kaltai,
Naktin svajingai įsisupus.
Nelaukit rudenio, miškai!
Jis nuogu stinguliu apkvaitęs.
Sau klaidžios vėjyje laukais
Į žiemą vasarą iškeitęs.
Šypsokitės, liūdni miškai!
Geltonį lapuose pajutę,
Raudos ir priešinsis ilgai
Nuogutės šakos šalčio pjūčiai.
Gedėkit, protėvių miškai,
Skausmingai savastį praradę.
Pavasarių šiltuos ūkuos
Skliaute šlamės atgiję medžiai.

2008

Savas kraujas

Atminty slenka veidai, vardai, nutolusios datos.
Nematomam juntamam gyly širdis šokinėja
Lyg paukštis, pašautas žemyn iš skaudumo...
Kiek daug iškeliavo anapus nubalusio rato
Danguvos viešnagėn erdvių išbalintu dūmu.
Virpteli žaibo gyslėlė debesų kroviny užsislėpus,
Sumirksi žvaigždynų nustebusios švytinčios akys
Tyloj, kuri nieko ryškaus ir svarbaus neišduoda.
Nurimsta sunki alsuma vos juntamą gėlą aprėpus
Ir erdvių nebylioj tylumoj žvaigžde įrėžia pėdą
Išėjusio Žemėn negrįžti iš Dievo šventyklų jaukių,
Visatos klaidžių labirintų. Tik skausmas gyvųjų
Į širdį kaip gausmas pritilusio varpo nusėda
Ir vaizdas ryškus atminty gyslele sutvinksėjęs
Kaip kraujas savųjų, kai priešaušriai švinta,
Dangaus pakraščiais debesų pataluos išsilieja.
Savas kraujas savų giminių raizginy išsisėjęs,
Į pasaulį atminimą nuplukdęs, sujudina mintį –
Kalbėjimas lėtas prie šventinio stalo susėdus,
Atplaukia staigia bangele iš tenai... ir negirdi
Jau niekas, pajunta: skausmas persmelkia širdį,
Giminės raizginy vienam išskridus į būvį saulėtą.

2008

Bemiegė naktis

Šnarenas naktis be miego,
Angelai tyliai barsto sniegą
Virš laukų iš erdvės beribės.
Žvaigždėmis jis palangėj žiba.
Suaitrinęs šnabždančią tylą,
Apie tostantį laiką prabyla...
Kad ilgai ir sunkiai gyventa,
Kad neslydo brydė į šventę...
Nebūtis kol ant kelio stovėjo,
Neviltis kasdien palytėjo,
Bet dausos Viltį augino –
Nuspalvintą vakaru vyną,
Kuris nuskaidrina sielą...
Juntu angelo kuždesį, gėlą,
Slenkančią pūkais debesų.
Dar alsuoju, dar Žemėj esu,
Į pusnyną jausmų įbridusi
Ir mintyse pasiklydusi,
Budžiu nakties tamsoje,
Liūdžiu erdvių tyloje.

Bemiegė naktis sujudo,
Sugėlė mintis manyje.
Angelo šypsniu danguje
Netikėtai šaltai nuliūdo.

Dvi bemiegės: naktis ir aš...

2008

Saulėlydžio skydas

Liepsnojo raudonas saulėlydis –
Iškeltas Vytauto skydas:
Vyčiai kardu gynė Lietuvą,
Žaizdas tvarstydami gydė.

Plovės šaltinių vandeniū,
Piliavietes telkė į kovą:
Blyksi dausų brangakmeniais,
Į nežinią gulus valdovui.

Gedėjimu širdys užtroško
Vaitojant istorijos tylai,
Į tremtį, į nežinią bloškus
Prie ledjūrio, šachtų gylin.

Degė raudonu saulėlydžiu
Kraujas, istoriją dažęs,
Alsiai vaitojančiu sunkmečiu
Į tautą skausmu atsigrėžęs.

Nyksta raudonas saulėlydis,
Nublėšęs lengvai rusenti.
Ant Vytauto galios skydo
Išlikusius telkęs gyventi.

2008

Siena

Ar būsi kada mano mūras?
Ar jausiu tvirtybės palaimą?
Atmintis pasilikus už durų
Metų virtinei vėrė nelaimę.

Ar būsi kada mano siena?
Ar jausiu tvirtybės pavėsį?
Susikūprino rudenio dienos:
Lietuje lašeliu suvirpėsiu.

Šerkšno dėme suboluosiu,
Žiemos šešėliams įdiržus.
Viltim naktį sušmėžuosiu
Vienatvėje blėstant širdžiai.

Jei tapsi kada mano siena,
Tavy svajone pasijusiu.
Susipybę nelaimėj į vieną,
Tvirtovės mūrais pabusim.

2008

Stingulys

Girgžda šaltos Visatos durys,
Veriančios Žemės aruodus.
Balta patalą klodamas duria
Šalčio pusbrolis gruodas.
Balučių pakraščiais raivosi
Stingulys, šalnų palydėtas.
Ar sugrįšim į būtį sujudintą,
Ar paliksim stingties nugalėti?
Ar gražinsim viltis sugrubusias
Į nutolstančią rudens naktį?
Kaukia blaškosi vėjas rudens,
Žvakę Vėlinių kliudęs įdegti.
Smilksta apmirusios sielos –
Abejingai sustingsta kūnai...
Kas pasės tvinkėjimo jėgą?
Ar žiemą grumėjęs Perkūnas,
Dar turis tų gyvasčio galių,
Ar tik tyčia vaidinas galiūną,
Nuščiuvusį erdvių karalių,
Įklampusį į stingulio liūną?

Stingulys sau vartos išpaikę,
Surakinę mintis ir laiką.

2008

Stebuklo laukimas

į daiktus
įsigeria
blėstančios
vakaro
mintys

iliuzija
tviska
Kalėdų
eglutės
miražas

vilčių
karavanai
užsižeria
laiko
smiltim

į metų
drobulę
įsisiaučia
nyksta
ir gražos

paklydusi
laukia
stebuklo
išplėtus
akis
ateitis

2008

Be žodžių

O Viešpatie, sodų tavųjų dosnumas!
O aš pusnimis apšarmojusi braunuos
Į šitą sušalusį laiko baltutį purumą:
Ant kalno klumpu ir kelius užsigaunu.
Nubrozdintais keliais šliaužiu tarp trūnėsių,
Suplėkusios mintys taip slegia, gramzdina.
O Viešpatie, sielai paguodos negaunu,
Įrizgus kasdien į nepriteklių krūmus,
Kur paukščių čiulbėjimas dilgina sielą...
O sniego baltumas! O sniego purumas!
Nubrizgino mano mintis – nebemiela
Aprėpti akim šitą tolių skaidrumą
Ir justi lig skausmo beribį dosnumą...
O Viešpatie, sodų tavųjų puikumas!
O aš nė pro skylę į juos negaliu pažiūrėti.
Nusidriekia dieviško smilkalo dūmas
Į dangų, kur skyla mintis į uolą saulėtą
Ir virpa kaitroj slėpinių begalybės tyrumas:
Užmerkiu akis, kad jos spindesy neskaudėtų
Ir slėptų nuo žvilgsnio sušalusius rūmus.

O Viešpatie, žodžių tavųjų skaudumas
Sustingsta many, kad siela priblėsusi jų
Savyje be ugnies neramios negirdėtų...

2009

Neminėk...

Išeisi į aukštybes per amžius švytėti,
Neliansi be laiko slinkties keliauti erdve
Lyg be apsiausto slinkti virš pievų rūku,
Miglota vėsa apklostančiu ežero pakrašty
Prisiglaudusias trūnančias valtis be irklų.
Atsistosi veidu į rytus, kur saulė brėžia
Spindulio kryžių kas rytą į Žemės gelmes,
Keldama nubudimą želmens ar gėlės žiedą
Skleisdama, nurausvintą spalvų svaiguliu.
Nuraibėja diena į jaukią popietės tylumą.

Neminėk Viešpaties vardo be reikalo...

Nueini apimęs į kuplą liepų pavėsį
Atokvėpio po pietų sustingusiam kūnui
Ir sielai, glūdinčiai nesibaigimų verpetuos...
Vėl kilsi į amžiną kovą su savim ir diena,
Mintyje nepatenkintas tuo, kas dar neįvyko,
Kas turėtų įgauti būtį ar skubėjimo prasmę.
Dar erčios dangaus nepilnos šviesos ir skliautai
Nenušvito kasdienių darbų pilnatvės palaima.
Dar virkauja vėjas rugių nenupjautų brandoj
Lyg akį primerkęs dejuotų dėl derliaus senolis.

Neminėk Viešpaties vardo be reikalo
Ir tau visada visur nuolatos pasiseks...
Tik neminėk...

2009

Senoliui ir akmeniui

Akmenie, akmenėli,
po galva senolio,
Anapus šviečiančio
Viešpaties soduos
vasaros amžinosios.
Po kelionės laiku
senam pilkapyne,
po kovų pievoj
lyg su pagalve...

Akmenie, akmenėli,
dausoj žydįs
akių šviesa ir ramybe,
kur glostos taika.
Senolis nusviesti
netroškęs tavęs
į artimą savo,
į gyvulį, žvėrį
ar paukštį...
Saugojo,
mylėjo,
godojo.

Akmenie, akmenėli,
ilsėkis ramybėj ir tu
vynmedžių rojūj...

Laimingas senolis
šviesoj be aklumo
ir niršto...

2009

Kertamas miškas žiemos naktį

Įmélsta vakaru medžiai,
Subridę į purų sniegą.
Stingsta tylą paradui:
Tamsa viršūnėmis bėga.

Miško dvasia atsidusus,
Vėjelio virpėjimą supa.
Sniego šešėliai sprūsta
Luitais į almančią upę.

Nurimsta medžių sargyba:
Niūri grėsmingai stovi.
Vilkolakio akys žiba
Miško niūrioj tvirtovėj.

Sminga į pusnį medžiai,
Įmėlę į vakaro tylą,
Glaudžias tamsos paradas
Medžių skausmu prabyla:

Apie šakas nukapotas,
Perkirstą ažuolo širdį.
Dejuoja giria žaizdota,
Dvasią gėla nugirdžius.

Girgždėjo amsintys pjūklai,
Girios aploję dalį.
Prislėgė samanais ūgiais
Griuvę girių karaliai.

Klaidžioja naktį po mišką,
Kenčiančios medžių sielos.
Miškinio dvasia apmirus,
Smilksta ir merdi iš gėlos.

Vangu nukirsdintai dvasiai,
Pjūklų išderintai gėda:
Išsipina laumių kasos,
Pradingsta milžino pėdos.

2009

Sielos gelmės

Jūros purslais
Aptaško neviltis,
Liūdesys ar maudulys,
Kad be prasmės
Dienas stumi,
Mintis supi
Lyg audrą savyje,
Nužėrus šypsni
Užmarštin
Praėjusių dienų,
Kai vijos metai
Viltimi ir Meile
Sužaubavę,
Išplitę širdyje
Jaunystės potvyniu:
Tikėjimu ir Viltimi,
Kad liksi savimi,
Kad priešaušrių
Sapne spindėsi
Spalvomis, kitų
Pasaulių žaromis
Žeme klajosi...

Ne tas tau lemta
Sielos vilnyje...
Nugrimsi kartą
Svajoje
Į savo gelmę
Ir amžiams liksi
Suptis tik joje.

2009

Gyvasties raktas

gyvasties

fėja

atveria

vartus

į gyvenimą

nuslysti

taku

tolsti

klajoji

puoli

kelies

kartoji

klaidas

neišmokęs

pleventi

erdvėj

sustoji

prie vartų

lemties

fėjos

ranka

pasuka

raktą

atgal

panyri

gelmėn...

2009

Gyvenimo burtuos

Kasdien braidau po gyvenimą,
Kol paukštelis prišaukia lietų.
Norėčiau sulaikiusi nerimą
Po lietum visą amžių stovėti.
Nulašėti norėčiau nuo stogo
Ar nuo kalno upe nusiristi...
Negalvokit tiktai nieko blogo
Naktį sapnas vedžiojo jaunystę
Už laibutės mergaitiškos rankos.
Supratau, pajutau nenukrisiu
Lietumi į žaliuojančią lanką,
Nes kuproja į nuokalnę laikas
Ir tą sapną į miglą suvysto,
Atminty įsirangiusią blankiai.
O širdis jau rauda užrūdijus
Kas kartą primena... varge:
Nei žaizdų, nei paguodos lelijų...
Tik juokdario šypsena slenka
Lyg fakyrui risnojant žarijom
Tuo gyvenimu, mago sukurtu.
Nešykštėk pragaištingas laike,
Savo vergei likimo burtų:
Ir nuo stogo šiltai nulašėti,
Ir upe nuo kalno pabėgti...
Nerimstu įsibridus virpėti
Į vaidmenį sau susikurtą.

2009

(Ne) neigimas

Kai lemtis vis pakelia karteļę,
Ir jos įveikti jau nebeįstengi,
Nežiūrėk liūdnom akim į kelią –
Juo klasta ir išdavystė žengia.
Viltimi savęs neprievartauki,
Nekliedėk ramybės prošvaistėm:
Nenuplėši veidmainystės kaukės
Ir tiesos aistrų ruletėj neišloši.
Susidėk špagas į dulkantį futliarą,
Nusisiauski Don Kichoto mantiją,
Lemčiai nuoskaudas viršun išarus,
Kad gerėtų nebeliks garantijos.
Metai poterius suktybės šnarina,
Lenkdami ant pirštų gera ir negera.
Nepašiuorpk, kai blaivų žodį kaltina:
Šnabždas manija su neišmanymu –
Plėnis nuotvilku kas dieną atiria
Į srovelę žlegančių sumanymų.

Užrakink skriaudas ir nuoskaudas –
Nepaneigsi kaip skaudaus likimo.
Kai pasuksi raktą, siausis nuojauta:
Neužsklėsi glėžtančio Vilties laukimo.

2009

Budimas

Glemžiasi tamsa pilkutę prieblandą,
Kimsta varnas, gėlą dusliai krankdamas.
Skauduliu gerklėj užstringa priešprieša,
Žemėn nuojautas slogias prilenkdama.
Vakaro tyła baimingai toliais dūsauja,
Sminga miglomis vėsa į šaltą žemę.
Dangų remia debesų pritemę pusnys,
Sudunda griaustinis pirmas. Dūzgesiu
Gamtos budimą pajuntu labai neramų.
Pavasarijantis dangus rytoj pajudins
Žemę vyturio čirenimu. Ir nuvilnys Viltis
Bangom laukais ir pievom į tylenį mišką...
Siausmas, sklidęs erdvėmis, išaudžia tylą
Ir drebulės šerdin virpėjimu staigiu sutyška.

Perkūno grumesiu atsitiesia budimas,
Į tylą smenga karklo pumpuro sproginas.
Vėl atsikrato Žemė sąstingio vergijos,
Kaip staklių nytys vartosi gyvybės gijos.

2009

Praeities šventadienis

Gėlėtom skarelėm
Iškaišyta erdvė
Iki miestelio.
Linguoja, klega
Šventadienio kelias
Bažnyčios link.
Pirštai poterį varsto,
Bet mintys klajoja
Amžinąja litanija:
Ar šiltnamį palaistė,
Ar pagirdė veršiuką,
Ar nepadaugino jis...
Apaugo daržai,
Šienapjūtė artėja,
Sirginėja mažoji,
Vėl į mokyklą...

Išteka iš šventoriaus
Gėlėta upė skarelių.
Tuo pat dulkėtu keliu
Plaukia tarp medžių
Namo akių šviesa.
Giedri veidai nešas
Ramybės gilumą
Ir jaukiai šypsos
Savaitės darbams –
Rožinio karoliukams
Iš poterių vėrinio...

Šypsokis, Viešpatie,
Palaimos akimirką...

2009

Kurčias pasaulis

pasaulis kurčias tavo nerimui
tavajam liūdesiui ir nuovargiui
pasaulis abejingas tavo kančiai
skaudančiai vienatvei ir laukimui
kažkas lyg turėtų ateiti pasibeldęs
į tą kasdienybę iš kurios nepabėgsi
į apleistą nutolusią vienišą salą
kad atkurstum ataktum žmogum
pačiu normaliausiu iš vaikystės
sapnų iš nuovargio dulkių atšvitęs
meteoru iš dangaus platybių

trankyk netrankęs į sieną savęs
pasaulis nuo to neatkurs neatakęs
kurti ir akli akli ir kurti vienodai
visi

2009

Ratnyčėlė

Šnabždina į ausį tėvužėliui
Dukterėlė šypsanti, liauna
Paslaptis apie krantų šešėlius
Ir viltingas mergės svajones.

Apkabinus glosto akmenėlį
Srovele gaivinamai sraunia –
Bučiniaiis svaigina Ratnyčėlė,
Paslapčia pratrūkus aimana.

Šoka nuo akmens vilnis pakėlus
Su šypsniu viliokės akyse
Nemunan patrakus Ratnyčėlė
Prisiskynus ievų šlaituose.

Sukasi aukštyn rankas iškėlus,
Svaiguly lakštingalų dainos...
Pavydėkit, laumės, Ratnyčėlei
Jos dalužės amžinai jaunos.

2009

Lakštingala senuose Druskonio melduose

Paukštelė slėpėsi melduose,
Nendrių liemenim slydo.
Žvalgės į mudu pakrantėje,
Daina ilgesinga pragydus.
Druskonis jaukiai tylėjo,
Susmigęs į vakaro rūką.
Lakštingalų trelės aidėjo,
Tyloj laukimu įsupusios.
Ko slėpė lakštingala melduose
Skrandelę kasdieniškai pilką?
Kodėl puošnaus ir aikštingo
Ji apdaro neapsivilko?
Juto, kad čiulba varguoliams,
Lemtis nualsintiems bėdžiams –
Nėra prieš ką pasipūsti,
Nėra dėl ko išsirėdyt.
Daina ilgesinga graudino,
Skausmu atminimą tvilkė:
Lemtis grėsmingai nusėdus
Lyg dantis iššiepusi vilkė
Kaskart apkandžiot grasino
Ir urzgė, ir pulti taikės...
Čiulbesys praeitin gramzdino,
Svajų liktorėliais švaistės.
Svaigiai alyvos kvepėjo,
Nakties ramybei parklupus.
Nurimus šiurenusiam vėjui,
Jaunystei meldėsi lūpos.

Lakštingala tilo pakrantėj,
Blankiai nuraudus aušrai.
Yra dar dėl ko gyventi –
Jaudulys širdyse neataušo:
Skaidra iš gelmių ataidėjo,
Paryčiais nuščiuvus vėjui.

2009

Patikra atsibudus

Kojas turiu,
Rankos yra,
Pajudinu – skauda.
Neišskridau,
Dar esu.
Pirmą mintį
Išglaudau:
Ką darysiu
Kur kilsiu –
Plazda sparnai,
Neša kojos.
Skundų Dievui
Dar nerašau,
Iš lemties dar
Kvatojuos.
Į likimą žiūriu
Kreivai:
Kaip šunelis
Iš paskos loja...
Miegu ramiai
Ir labai giliai,
Nuo minios
Vienatve alsuoju.
Nesigirsiu:
Turiu ką turiu –
Metų kraičio
Skrynia raštuota.
Nebuvau tarp
Švyturių,
Nebuvau ir pelė
Po šluota.
Dar visai neseniai
Surašiau testamentą:
Būt gaiviu lietaus

Lašeliu...
Antspauduoju ir...
Šventa...

2009

Viešpaties dovanos

Niekas nepagrobs tų dovanų,
Mano daliai Viešpaties skirtų.
Nepajudins niekas ir kalnų,
Vandenu, dievybės sukurtų.
Tarsi burtai dovanos kerės,
Lyg smaragdai sieloje žerės.
Tik dėl jų palaimoj gyvenu –
Plaukdama virpėjimu dienų.
Ir nė piršto niekas neprikis,
Ir nė žodžio niekas nesakys,
Kad išraus iš sielos, ką turiu,
Tuos žodžius, kuriais buriu...
Tas mintis, kurios tiktai many
Raibuliais vilnija atminty.
Neatims, kitam nedovanos,
Ką patyriau ar gavau kalnuos,
Kokia kaina jūromis plaukiau...
Neišraus ką rankose laikiau:
Glosčiau vėją ar šilkus rugių,
Dygų spyglį miško kadagių.
Dovanos išlieka amžinai
Kaip likimas ar aukšti kalnai.

2009

Nakties paslaptys

Rūkas – nukaršęs benamis šuo
Papievių žaizdas išlaižo.
Avietėse sukūkčioja ruduo,
Šešėliais erdves išsibraižęs.
Atslinkusi verpetais tamsumos,
Naktis apraizgo pajautas šviesias:
Stuksenasi ramentais tylumos,
Kedenasi apslopusias aistras.
Mėnulio akys debesų laukuos
Klajoja – ieško Žemėje aukos.
O rasomis sužibę žolės klaipos,
Saldybėj sapno skęsdamos ūkuos.
Juntu klajonę sielos jaudulių
Platybėj vienumos. Rami gaiva
Apklosto miegančius namus
Ir netektis užado ramumu.
Stiprybės lašą, likusį žibėti,
Sustingdo atminty skausmu.

Plazdena žvakė sielos jutimus
Į paryčiais išbudintus namus...

2009

Vėl ruduo

Iš gėlos apskrunda lapai
Kaitros trumputės apdeginti.
Medžiams, saulės nutekintiems,
Dar vieną rievę atlakino
Netekties prisirpinti metai.
Klostos jie rūko verpetais,
Skausmą ištroškę apmažinti.
Šakų šešėliai raizgosi
Ant nakties mėnesėto tako...
Virvena drėgmės latakai
Stiklu į pasaulio matymą.
Kalendama kirvarpa tylą
Į širdį kulkosvaidžiu tratina
Skaudžia atmintim prabilus.
Sugrižta šešėliai ir kyla
Rūkais į pasaulį matomą.

Ruduo, vėl ruduo...
Susikaupę nutylam –
Atsiveria erdvės
Į platumas...

2009

Rudenio auksas

Gryniausias tik rudenio auksas,
Miškus gelsvai garbanojęs.
Bobų vasarai vortinklį audus,
Mėnesienoj šalna sušarmojęs.
Platuma, pritvinusi rudenio,
Šokinėja šviesos verpetais.
Atmintis būtin nusiglūdinus,
Skaudulių rudeninių nemato.

O gryniausias dosnus turtuolis,
Atsiskaitantis krintančiais lapais,
Pievų rūko miražan įpuolęs,
Dangui klykia gervių etapais.

Kai tik vėjas suskamba rudenį
Šiurpulingoj ražienų penklinėj,
Liūdim drovūs ir nusimineę
Kūno skaudulius susijudinę.
Sielos gelmę pravėrę platumai,
Į saulėlydį žiūrim sustingę...
Auksą svėrę būties verpetuos,
Pasijuntam Visatoj pradingę.

Nuskaidrėjęs rudenio laikas
Vilnėmis į saulėlydį skrenda.
Atminimai, skausmą išlaikę,
Posmais tikrąjį auksą brenda.

2009

Nykstančios rudenio spalvos

Baigia nunykti spalvos:
Liks tik bálta ir juoda,
Imš rūškanoti – pilka.
Platumos pasiduoda –
Net nuogai išsivilko.
Tik parodyti ko neturi.
Tyliai blunkančiai erdvei
Neviltis į akis pasižiūri,
Šalčio šiurpulių smelkia,
Braukia ašarą – verkia.
Tik dėl ko, tik dėl ko...
Liūtis rudeni merkia,
Nuplėšus garbės kepurę.
Juoduoja laukų arimai,
Praradę derliaus likimą.
Pilkumos akyse laukimas –
Užtarimo į žiemą žiūri.
Žiema sėtuvę kabina:
Sės snaigių iš rėčio.
Smagu erdvėn žiūrėti –
Krinta judrus sietynas.

Baigia nunykti spalvos:
Plaukia padange galvos
Pilkų purių debesų –
Baltoje erdvėje šviesu.

2009

Išaldyta (1)

Praėjus vasara stikle išaldė laiką,
Pavirtusi į baltą šviesią žiemą.
O skaidrios mintys vaikosi ir vaiko
Tą pojūtį iš būsto vėl į kiemą,

Į ryto skubą vakarui sugrįžtant:
Užsukus praeitį – nuvalgytą stiklainį.
Seniai viens kito Visatoj nepažįstam:
Marša apgaubia nublaškytą ainį.

Veidai, vardai ir atminimų datos
Nustoja slėgę tik gelmėn atgulus:
Net miegančių gražuolių nesimato,
Išalusių tarp dūlančių drobulių.

Balta žiemos bevardė sukaktis
Sustingdė Viltį, šlamančias mintis:
Išalo Amžinybėj miegančio lemtis.

Išaldyta (2)

Išalo mintys iš tremties negrižusių:
Nuo ledjūrio, iš balto taigos speigo.
Būtyj palikusių aršiausią šalčio ryši,
Skrajojančių vienatvės visureigiais.

Apstoja jie kasdienį mūsų stalą
Ir kalba malda, skalsią tarsi duona.
Skaidrėjęs ilgesys kasdien privalo
Nubalinti tą spindesį raudono

Tikrovės juoko baimės pakalikų...
Ir tremtyje dalydamiesi duona,
Jie juto bjaurią klastą išdaviko,
Įspindusią iš skaudulio raudono.

Gal sielą iš nelaisvės išvaduotų,
Jei savo sunkią gėlą atiduotų
Užsnūdusiems prieš skaidrų rytą.

2010

Susimąstymas Pelenų dieną

Pabarstai
pelenais,
Dieve,
mano
pražydusią
galvą
ir
suplojęs
delnais,
pavirsti
į boluojančią
kalvą.

O mane
palieki
nešti
kryžių –
šimtmečių
lažą,
ir staiga
pajuntu:
mano gėlos
nežmoniškai
smulkios
ir mažos.

Pabarstau
sau ir aš
nuo likimo
pavargusią
galvą
ir žinau
į dausas
nusinešiu

pilkšvėjančią
spalvą.

Nusileis
debesis
į nuskaidrintą
dievišką
luotą,
ir regėsiu
dausų
amžinai
šviesų
būvį –
spalvotą.

Tiek
Vilties
tolimos
kaip tamsos,
kaip apkurtusios
mūsų
tuštybės
ir sustojus
kely
netikėtai
tvirtai
įsižnybu.

Nesapnuoju –
tikrai,
kad
iš laimės
nedžiūgauta
garsiai,
nes žinau
amžinai
mes nebūsim

vergai,
besijuokiantys
karčiai

iš savęs
iš kitų,
iš tikrųjų
savųjų
vertybių.
Tik dėl to
dar Viltis
nuolat
sąmonėj
kelrode
žiba.

2010

Senas namas

Rąstuos kirvarpos pragrėžia mingančią tylą,
Šviesią naktį pro langą spoksant Mėnuliui.
Suplevena erdvėj atsibudus šeimyna:
Iš aukštybių, kas liko, ilgesingai apžiūri.
Tyvuliuoja šviesos apšlakstyti žolynai,
Pasistiepę šešėliai po kambarius šlaistos.
Senas namas atgyja lyg išaudus drobulę
Ir patiesus ant stalo sugrižusių vaisėms.
Rąstų sienos kalenasi kirvarpų muzikoj,
Dulkių patalas gožia pelyčių krebždėjimą.
Verkia senos langinės – vergės kalėjimo,
Prisiminusios blėstančią kankinio būtį.
Senas smuikas ant sienos repetuoja suktinį,
Kur vestuvėse šoko uždusę jaunieji...
Mėnesiena, paliejus krikštamotės vyną,
Po apmirusį namą basa šlepsinėja.
Atitolsta veidai, nusitrynę vardai ir miražai
Viso to, kas kadaise kažkam iš visų kur nutiko.
Senas namas užmiega suspaudęs kumštelį
Kaip mažas, vienas pats savimi amžinai pasilikęs.

2010

Jūros prisiminimas

Suinkščia purslai keteros,
Palaižo pavargusias kojas.
Virš karūnuotos jūros galvos
Būriai žuvėdrų lekioja.
Susikimba skandintis bangos,
Purslais apsijuosusios šniokščia.
Krantu geidulingai rangos,
Gelmėn grimzdamos šokčioja.
Kojas bučiuoja kas rytą.
Kojas bučiuoja kas dieną,
Kojas bučiuotų kas naktį,
Jei skaudžias raudas sulaikytų
Ir gelmei būtų vis viena,
Kodėl bangų neužtektų,
Jei slibinas jūrą prarytų.

Šiurpina iš gelmės jūros nugarą
Bangelių jausmingas kutenimas.
Jūra rimtį gamtos nugludina
Ir suaistrina mūsų gyvenimą.

2010

Dienos negatyvas

*

Rausvėjančiu langu
tamsa slenka į paryčius:
raina katė be kačiukų.
Bokštų smaigaliai
Pirmieji sugauna aušrą.
Čirkšteli žvirblis:
sveikinasi plastėjimu.

**

Nubudusi musė
daužos į lango šviesą –
taikos skristi į dieną.
Neleidžia langas
išsilaisvinti iš savęs:
saulėtekio upėj
aitrina platumos.

***

Svyruoja mėta
palangėj,
stverias balkono.
Girta sugrįžta
į patvorį.
Saulė nepadedą
atsigauti po nakties
tamsos orgijų.

****

Plaukia dienos
monotonija,

liejasi šviesoje
su gausmu
miesto nerimo
darbų virtinėje –
skalbinių
virvelėje.

*****

Užsiklosto
vakaro tolumos
rūkų uždanga
nuo pasaulio
tuštybės.

*****

Naktis...
Laukinė puma,
pakeitusi spalvą
kailio, uoslę
sutelkia
į nurimusią
jausmo
medžioklę
be varovų
ir be skalikų.

*****

Juosta toluma
be mėnesienos
spindesio...
Blėsta ryškus
dienos
negatyvas.

2010

Šviesos angelas

Tyla išsilieja vienspalve šviesa:
Sparnai suplasnoja į Žemę nusvirę.
Tai angelo mosto jauki ramuma
Apgaubia palaima ir lauką, ir girią.
Ramybę plevena pilkumas dienos.
Tai angelas saugo sparnus susinėręs,
Tą jaukią padangę nuo mūsų užvėręs
Plazdėjimo virpesiu virš pilkumos.
O dienos jau veržiasi saulės glėbin,
Tuoj angelas leisis šviesumą išlaisvint.
Ramybės darna suplasnos vėl Viltim,
Vėl šokčios šviesa po minutę į laisvę.
Ir angelas džiūgaus su Saule kartu,
Tamsybę sparnų judrumu nugalėjęs,
Ramybę įrašęs didžiausiu turtu
Į šviesmečių knygą, kuri išsiliejo
Bespalve šviesa į jaukumą namų,
Sparnais suplasnojus į vakaro tylą.
Danguj suplevena būreliai žvaigždžių –
Ramybė sparnuos migdo Viltį. Nutyla
Įmigęs ramumas nakties violeto.
Tai angelas skleidžia malonės sparnus,
Liūliuodamas tamsą. Apsiaučia iš lėto
Sniegynais ir sodą, ir stogus namų.

Šviesu taip širdy, taip be galo ramu...

2010

Tylos angelas

Apsisiautęs pilkšvu nakties rūbeliu,
Saugo angelas tylą išskleidęs sparnus:
Ramuma slenka vangiai į mūsų namus,
Siausto langus tylos nebyliu spengimu.
Apsigaužia tamsa visateisė naktis,
Smeigia aidą į dangų žvaigždėtu ūku:
Baltučiu takeliu apsisiautus rūku,
Vakaroti jau slenka išplėtus akis –
Atsisėdusi klausos tylybės ramios.
Šoka angelas virbais namo tvoros,
Erdvę dengęs sparnais gilios tylumos,
Vaikšto pirštų galais mano sapno namuos –
Veidrodiniuos tamsių atspindžių kambariuos.
O tamsybė vis glosto jo liaunus sparnus,
Guosdama, kad šviesa atsigrėžus sušvis:
Bels Viltis į apsunkusias tamsias duris
Ir šviesybės gelmė negalias išsklaidys.
Šluoja angelas ledo germėtus takus,
Skalsiai purto miltuotą pūgą žiemos.
Apsvaigstu įsupta į pūkus tylumos:
Svaiginuosi kerais artimos ramumos.

Tyluma virš kelių, virš mieguistų laukų
Šitaip gera, be galo ramu ir jauku...

2010

Sugrižimas

Kas naktį grįžtam į save,
Per dieną į pasaulį ėję:
Užtvindę savimi gatves,
Minčių grūsty kalėję.
Kasnakt užmiegam
Be minties minty –
Ramybei atsiduodam.
Sapnais klajodami nakty,
Tylėjimą paguodžiam.
Šnaresių svaiguly
Užkalbėjimais kaistam:
Su tylumos gaisrais
Naktyje susiraizgom.
Kai jausmų svaiguly
Įsiaistrinę svaigstam,
Vienumos ilgesys
Sielas gijom susaisto.

Išsiritam iš savęs
Į išmiklintą dieną:
Dažniausiai – po du,
O kartais... po vieną.

2010

Ten, kur tėviškėj kvepia alyvos

Ten, kur tėviškėj svaigsta alyvos,
Glosto pievas į vakarą rūkas,
Dar paveikslas tėvų tarsi gyvas,
Į jaunystės svajas įsisupęs.
Vėl lapeliais žiedų pasidengia
Nebūtin nuvingiavęs takelis.
Debesis tarsi laivas padangės
Nuplukdys į rausvėjančią šalį,
Kur jau niekas nebūna nuliūdęs,
Kur visi susibūrę į šventę...
Bet iš sapno jausmingo nubudus
Nežinai, kaip iš naujo gyventi.
Ten, kur tėviškėj kvepia alyvos,
Atminimų gaiva svaigsta mintys:
Naktimis grįžta laikmetis gyvas
Ir suskumba jaunystę gražinti
Į tą kerinti, švytintį metą,
Kai skubėjau iš laiko paimti,
Ką širdis tik pajunta – nemato.
Tik vėjelis paglosto ramybę
Ir alyvų blankstančią spalvą:
Jie lig šiol svajomis susikibę –
Nebūty besiilsinčios galvos.
Vėl rausvėja alyvų alėjos:
Nužydėję ruduoja jų kekės.
Nustembu tarsi auksą laimėjus
Ir akimirksniu visko netekus.

2010

Žalgiris

Karžygiai Dausomis dar joja...
Žvengia žirgai kovos spūsty.
Perkūnas priešams grūmoja:
Nedrįsta jo vyčiai užrūstint
Žemę apgindami šventą
Jotvingių, skalvių, lietuvių,
Lankų ir kitų didžiavyrių.
Skausmu ta vieta alsuoja,
Kur mūšis nirtingai virė.
Blizgėjo narsa kalavijo
Galingojo Vytauto rankoj,
Kova didžią pergalę vijo,
Žaizdos užgijo, nublanko.
Nusilpo galia užpuolikų,
Magistrui didžiajam žuvus.
Bemat kryževiai iškriko,
Tarytum jų niekad nebuve.
Kardu kas atnešta sruvo,
Naikino šventviečių vietą.
Lyg ledmečiu laikas ledėjo,
Sugriovus tikėjimą šventą:
Gyvent karžygiai nemokėjo
Kaip buvo lig jų gyventa.
Dievus paniekinę savo,
Užrūstino strėlę Perkūno:
Seniai nebėra didžiavyrių,
Nuslopus dvasiai galiūnų.

Dabar tiktai Saulė aplanko,
Aprauda nuvilniję lietūs
Tą vietą, kur ginklai žvango,
Kad pergalė vėjų plazdėtų.
Bet Žalgiriu širdys kraujavo:
Viltim jis į Lietuvą grįžo...

Tvirtybę įžiebęs mojavu,
Į laisvę gražint pasiryžęs
Kiekvieno lietuvių širdį:
Viltingą aistrualių šėlsmą
Dievai iš Aukštybių išgirdo:
Žal-gi-riš, Žal-gi-riš!
Lie-tu-va, Lie-tu-va!

2010

Už proto ribos

Proto gelmės,
Beprotybės skonis –
Už minties ribos.
Jaukioj sapnų šaly
Apsunkusios klajonės –
Nejučia išskrist gali.
Ir nežinotum,
Kur prasideda,
Kur baigias
Tavos minties valia.
Sutirpsta ji –
Pavasarinės snaigės,
Šešėliu vis šalia
Tavęs sumirga...
O tu už karčių
Svajonių žirgą
Stveri – tokia dalia.

Išsivaduoti iš dvejonės
Negali klajodama
Sapnų blausioj šaly.

2010

Paslapties nežinia: dairaus į žvaigždynus

Naktimis vis dairaus į žvaigždynus,
Į baltųjų erdvių debesynus...

Tik nei aš, nei kas kitas nežino
Paslapties įminimo žodyno.
Viltimi pasivertus vergauju
Būties vilionių kemsynams,
Baltomis erdvėmis pasikliauju
Nugrimzdus svajų smiltynuos.
Kai kasvakar mintis iškeliauja
Į žvaigždynus su ašara skuoste:
Vienatvės puotoj karaliauju,
Pilnatve suskumbu apsijuosti –
Diržu iš protėvių skrynios.
Kur mintis nuklyst nesiliauja,
Nei keliai, nei kelionė nežino.

Naktimis vis dairaus į žvaigždynus,
Į baltųjų erdvių debesynus...

2010

Vaikystės vasarų prisiminimas

***

basomis lėkiau
akėjau ryto žolę
virkavo rasos

***

nustojau verkti
sustingo baimės akys
saulė šypsojo

***

ėjau į šviesą
sielą gaubė ramybė
vaidenos baimė

***

tamsa išnyko
balti takeliai švietė
vaikystę vedės

***

baltais drugeliais
pleveno pievų rūkas
giedrino dieną

***

sodo obelys
mojavo išeinančiai
jaunystės keliu

***

grįžtu mintimis
iš praeities atgalios
į šviesų metą

2010

Kasdienybė

Nuolatinė buitį užkniso juodai:
Nelieta menkiausios paguodos.
Radijas rėkia: maistas – nuodai,
Bet kasdien tris kartus nuodijuos.
Senam metaliniam dėžutės karste –
Priverstinė kaimynų muzika.
Feng shui susiriejo su šunim ar kate...
Už langų plastikinių dūsauju.
Vamzdynais bobučių tušti plepalai
Blerbia kiaurai tamsiausią naktį.
Guluos nei anksti, nei labai vėlai,
Bet kantrybės baigiu netekti.
Kam turėčiau klausyti šitų tauškalų
Ir prie meno nelimpančios muzikos,
Bet uždrausti nemeną nemoralu, –
Su kaimyno tuziku patuzijam...
Žemiška buitį užkniso juodai:
Keiksnoju nakčia į dangų nematomą.
Nesitarus su Dievu siunčiu atvirai
Dangaus kanceliarijon ultimatumą.

2010

Miestas plikšalos naktį

Rūkas tingiai rupšnoja
Vakarėjančią rudenio žolę.
Tviska dangus po kojom
Šviesos nulytais šuorais.
Ūžteli skersgatvių vėjas,
Lapų skreitan įsisupęs.
Debesys suįžūlėję
Riedučiais šoka per upę.
Mintys paslydusios čiuožia
Per sušvytėjusį ledą.
Lieptas, į erdvę nutiestas,
Sielą padangėmis veda
Į baltųjų erdvių tolybę.
Rūkas virš kelio pakibęs,
Lašais ant šakų sužibo –
Linguoja plikšalos žvakės.

Pajuntu sumaišty beribėj
Kažkuo nepažintu apakus.

2010

Nušvitusi vienatvė

Susitraukia paliegę metai
Į diržtančią šimtmečio odą,
Susiglaudžia raukšlės verpetais
Ir žaizdų gilumos neišduoda.
Apibunka jausmai, o aistros
Smiltimis į bedugnę subyra.
Nebūtis laiką atsaisčius,
Baltomis erdvėmis panyra
Į galaktikų virsmą trimatį.
Susikandu iš jaudulio pirštą
Pasisupt atminty sugalvojus:
Netektim išmatuoju Visatą
Tarsi Žemėn nukritus iš rojaus.
Dilguliais tvinkteli vietos,
Ne tik man visų svarbiausios...
Laiko slinkties nugalėta –
Tad ir norų niekas neklausia.
Apkaišyta galva žvaigždynais
Abejingai galaktikon slenka.
Kūnas, virtęs ramybės ledynu,
Atminimų rūkuos susirango.

2010

Atsivėrimai. Užsivėrimai

Atsivėrimai

1.

Raivosi upių, upelių ir ežerų stingulys,
Atsiveria properšos – žaizdos žiemos,
Pavasariu alpėjančios stigmos alsuoja
Į saulę skausmą ir šaltį išgarina, gyja
Lyg angelo ranka, paglosčiusi prikeltų
Visa, kas dar šalčio grandinių suspausta,
Įkalinta mirtinai spengiančiai tylai.
Veriasi vandenys rūkais į padanges,
Pripildo platumas alsios gyvasties.
Suplaka į krantus putotas drumzles,
Atvertas saulei skausmingas žaizdas,
Aukštybių šviesa apšvitinti, užglaistyti,
Pavilioti gyvybei plazdėti, vilnyti
Ir gausti viltinga darną Visatos gelmėj.
Kokia galybė Jo gyvybingų rankų
Atverti, sugydyti ir sugrąžinti į laisvę
Kas sustingdyta, numarinta, apleista.
Nebuvo mirties, gyvybė kasmet sugrįžta
Į saulės dosnumo glėbį kvėpuoti, pleventi,
Mojuoti sparnais ir giesme nuaidėti
Per žemės laukus, pievas, miškus į darną
Vilties, šviesos ir skaidros begalinės.

2.

Atsiveria toliai į bekraštes platumas,
Dangaus skliautų paramstytas,
Miško įsuptas į geliančią žalumą,
Kaip vartai plačiai atsidaro.
Kviečia jaukiai pabūt su savim
Tarp gaivos, ramumos ir platybės,
Atsiverti iki sielos gelmių gilumos,
Išsiverkti prigludus prie žemės,
Pavasario atolaidžiu išsilieti,
Ištirpti, išvarvėti, išsilydyti.
Saulės šviesos jaukioje gelmėje
Išnykti balta vingria migla,
Drėgno rūko šešėliu vinguriuoti
Kloniais, šilais, pelkių krūmais,
Primirkusiais alsios drėgmės,
Pastovėti ir pažiūrėti į dangų,
Kur dangaus angelo balta ranka
Atveria baltas bekraštes platumas
Ir tu atsiveri joms tokia skaidri,
Tokia be galo aitri. Su žeme susilietus
Išnyktum staiga ir be skausmo,
Paliktum šešėlio ramybe, vėsa
Mėlstančio vakaro prieblandoj.

3.

Veriasi po nakties rūko šydas,
Saulėtekiui praskleidžia dieną,
Išgražintą švelnaus žydėjimo,
Vėrimosi į saulę kvapais, spalvomis
Ir vaivorykštės karolių mirgesiu
Prieš angelo ranka nuskaidrintą
Balzganą bundančio ryto dangų.
Veriasi lengvai žiedas, paliestas bitės
Sparnelių dūzgimo, į šviesą žiūri
Tarsi akimis bekraštės dievybės,
Svaigios dangaus mėlynės sulietas
Su būtimi ir vienatvės plazdėjimu.
Plevena drugelis, užburtas spalvų,
Kvapų ir įkaitintų tolių virpėjimo.
Sugaudžia darni šnarėjimo, čiulbesio,
Šlamėjimo ir švytėjimo muzika,
Nuvilnija skaidrus dienos atsivėrimas
Dangaus ir žemės harmonijai.
Ilgisi siela kvapų, šviesos ir ramybės,
Netrikdomos trenksmo grėsmingo
Iš dangaus debesies, persmelkto
Kalaviju griausmavaldžio rankos
Byrėti į žemę gaivioms debesų ašaroms,
Meilės švelnumui Žemę atvėrus paskleisti.

4.

Veriasi pumpuras lapų šilku,
Šiurena vėjyje sodrią gyvastį.
Saulės nugludintą šviesos palaimą
Atveria žemei švelni ranka,
Plazdenanti aukštybėse šilumą,
Lengvą minties plevenimą
Ir rūkuos paskendusį ilgesį
Atsiverti, atsidūsėti, išsilydyti
Baltoje šviesoje begalinių gelmių,
Jausmo gilybe ir minties derme
Išsiliejus į miglojančią erdvę.
Plevena vėjyje svaigi žaluma,
Kol apsineša plėnimis, dulkėmis:
Sensta, vysta, raitosi, gelsta,
Nyksta ir grublėtomis rankomis
Glosto žemės vagotą veidą,
Kad atgytų, atšiltų, atlėgtų
Užslėpta tamsa amžinam rate,
Gelmėse užsiskleidus šokteltų
Su šviesa aukštyn, kad pumpuras
Skiltų pusiau ir nušvistų Žemės
Veidas jaunatim, kasmet kartotūsi
Nepakartojamai naujai, vėl ir vėl
Vertūsi gyvastim į pasaulio gaudimą.

5.

Skiriasi gelmės, plyšta pluta –
Daigelis praveria dirvos vartus,
Į saulę stiebtis, džiaugtis erdve.
Kvėpteli gaivos ir šviesios ramybės,
Keliasi žemės skreite aukštyn
Ir aukštyn. Saulei kasdien šypso
Platesne ir šviesesne skaidruma,
Tarsi vaikas glaudžias prie motinos
Žemynėlės kas vakarą, nutįstantį šešėliais,
Tarsi sielom, išsiilgusiom dangaus.
Veriasi aukščio platybės mažam ir jaunam
Užaugti žydėti, svajomis tarsi lieptu
Nueiti tolyn į gyvenimą: nutolti žydėjimu,
Branda, prasme ar esme atsiskleisti.
Svyra kekės alyvų ir ievų ūksmingoj palaukėj,
Svyra taip varpos rugių, rugiagėlių mėlin
Įbridusios svaigti šnarančio lauko platybėj,
Svyra nuo vaisių ar uogų šakos, šakelės
Kaip rankų pakylėjimas vakaro maldai,
Kaip ilgesys nardyti šviesia jaukuma,
Kai atsiveria mintys į begalinį švytėjimą
Erdvių ir toliausių platybių sielos gelmėj.

6.

Atsiveria durys ir užkamšyti langai:
Šoka iš džiaugsmo užuolaidos,
Gaivą pajutusios plasnoja vėjo glėby.
Krūpteli žemė nuo dangaus atsivėrimo:
Griaustinio grumenimas judina jos gelmes
Prabusti šlamant šilku vilnijančiai gaivai.
Kelkit galvas aukštyn, žolelės, žydėkit
Ir stipriai įsispyrę linguokit stiebais
Gyvybės jūros darnoj ir augimo palaimoj.
Žydėkit, žavėkit akis, kutenkit kvapais.
Jus pradžiugins švelniai vilnijanti muzika,
Atsivėrimo gelmė, užtelėjus vėjo šuorui,
Sučirenus, suvirpėjus paukščių paukštelių
Trimitams, grojantiems gyvybės simfoniją.
Ir angelų viltinga giesmė aidės iš tolumų
Į darnos ir palaimos išsiilgusią Žemę.
Veriasi sielos gelmės dieviškam garsui:
Klausytis, kaip virpa tyla po audringos dienos,
Kaip klojas ramybės patalus pavargus vienatvė,
Kaip liejas tamsa su šviesa į pilkąją būtį.
Atsiveria siela meilei ir džiaugsmui
Vakaro gelmėj gieda angelų choras
Atsivėrimo choralą, Kūrėjo palaimintą
Iš dieviškos dangaus gelmių dermės.

7.

Perregima angelo ranka praskiria debesis,
Atveria dangaus skliautų apniūkusį langą:
Beria sijoja į Žemę vilnijančiai gydomą gaivą,
Lietaus lašais nuskaidrina pilkšvą pašiurpusią,
Iš stingulio nyrančią pavasario dirvos nugarą.
Žalsvėja kasdien pilkuma, kildama į erdves
Su giesmėmis: darnia švilpavimo, čirenimo,
Ciksėjimo, klegenimo ir kukavimo muzika.
Lakštingala šaukia paplakti, kinkyti ir skrieti
Į pūgą žiedų sodo melsvėjančioj prieblandoj.
Siūbteli vėjas šiltą pavasario bangą į saują,
Skaidra ir jaukumu vilnijančią gyvasčio bangą,
Įsisiautęs į tylą ranką tiesia angelas kviesdamas
Šokti erdvėj gaivinamai svaigų žiedų menuetą:
Suvertą iš žiedlapių melzgano dvelksmo
Sodo ramybėj ir vėjo vienatvėj, krentantį
Tarsi perlais ant prietemoj rymančio stogo.
Žydėkit, žydėkit, šiurenkit kvapus, kol jaunos
Obelys, kriaušės ir slyvos, alyvomis apkaišytos.
Sodo ūksmės pakraščiuos, linguokit liemenis
Darniomis eilėmis prieš miegui apklostantį vakarą.
Pakilkit iš ryto dar jaunos ir gaivos rūkuos,
Neieškančios raukšlių jaunatviškos moterys,
Veidrodžiuos dangaus žiedlapius berkit pavėjui.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Žibutės

Tokią mažą gėlelę vežei man į kumštį
Suspaustą ir jaukią iš melsvųjų šilų
Nuo Šventosios nuskintą prie tilto.
Tokią mažą nešei man akių žydrumu
Apkabintą ir nuo rankų dar šiltą.
Šiandien ištiesei man kaip atnešęs
Prieš daugelį metų buvai savo mamai.
Ji pavasariį skleidė liūdnam kambary
Melsvumu suplazdenusi dangų pro langą.
Vos pražydęs, mažutis ir lyg ko nusiminięs,
Jausmus, jau pradėjusius sutemon blėsti,
Staiga atgaivino žiedelis apvytęs, sugležęs.
Pamerkus į vazą kasdien į stebuklą žiūrėjau.
Melsvu akių žydrumu jis mane tyrinėjo
Ir skaitė jausmus, kol rytą netyčia ranka
Užkliudyta vaza sujudėjo: žiedlapėliai melsvi
Ant stalo tavųjų akių atmintim nubyrėjo,
Bet liko širdy vis žydėti svaigiai mėlynai mėlynai.
Amžinai amžinai...

Atsivėrimai. Žydėjimas

Tulpės

Raudoni, geltoni, rausvi, balti sijonėliai
Tulpių linguoja pievoje į vėjo taką,
Šoka saulei siautulingą žydėjimo šokį.
Nakčiai suskleidžia plačias klosteles,
Tyliai ilsėsis prieš rytdienos viziją:
Taupys saulei įvairiaspalvę grožybę
Jaunatvės dar vienai dienai, dar vienai...
Šokiui žadina rasos lašas, nubudinęs
Žiedlapį prasiskleidus žavėti
Bites, paukščius, katinus, žmones...
Skraido bitės aplinkui jaukiai spalvingą
Sijonėlių parada. Katinas vingiuoja
Žolelių kandžioti, uostyti – tulpių neliečia.
Šoka dar šoka tulpelės, kraiposi sijonėliai
Vėjyje linguodami, lengvai krisdami
Į žolių patalus, rimstant žydėjimo šventei.
Vysta viltingai šmėžuojantis tulpių šokio
Kūno ir kraujo paradas. Iš Dega paveikslo
Šokėjų vizija pievoje blėsta, liejas su vasara.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Alyvos

Nusirengiančio vakaro tolumai siausto
Į žemę svyrančių kekių violetinis šydas.
Šalnų gūždamas kenčia iš juodo pavydo,
Į prieblandą skleidamos geidulingai salsvą
Ore plevenantį, mirgantį kvapą prie tako,
Kur alyvos tyliai nedrąsiai pražydo.
O jaunystės aidai tylumoje pasiklydo,
Ieškodami laimės žiedelių, kurių neužteko,
Kad nubustų aistra ir liepsnodama degtų
Išžiebusi meilė, kaip pirmoji pražydusi kekė.
Violeto šviesa tolumoj į sutemą gerias
Ir kaip katinas juodas vyniojas šilta bangele
Apie kojas. Lakštingalos aidas miške sudejuoja,
Suklinka apuokas senam sode pasislėpęs,
Nutvilkytas kvapo svaigaus violeto ir iš lėto
Plasnoja sparnais kaip vaiduoklis atklydęs
Iš anapus pradėjusio keisti spalvas horizonto.
Toks svaigus aromatas alyvų į vakaro sutemas
Smelkias violeto gaiva ir vienatvė, atminty
Jaunystės svaja jausmingai pražydęs.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Pienės

Geltonos vaikų galvelės žaidžia
Pievoje saulę: šviečia rūškaną dieną
Stebuklinga šviesa, kuri akina gelsvai
Ir gaivina atvėsusį orą plevenančia šiluma.
Geltonos negimusių vaikų vėlės braido
Šviesdamos žvakelėmis į pievos širdį,
Prašydamos: buskite, kelkitės, su mumis
Atgykite, skubėkite į žydėjimo šventę.
Netruks ateiti ruduo: pienių vyno ir kraujo
Metas, apsvaigęs iš ilgesio laukų tyloje.
Pienių galvelės šypsosi per visą pievą
Saulės šypsniu, nubėgančiu vilnimi šilta
Per pavargusią širdį. Gaivina, kelia į Saulę
Viltį atgyti dvasiai, sužydėti sielai...
Ak, geltonos galvelės, kai Saulė neglosto,
Žiūrit žemyn ir liūdit, kad laiku nepakilot.
Nulinkstat ir baigias žydėjimo šventę:
Skraido baltos vilnos avinėlio auka
Ar plaukai baltapūkio pienių berniuko,
Užgimusio giedrą naktį Mėnulio pievoje
Žydėjimo šviesos šypsniu pakerėti dievybei.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Ievos

Permatoma, miglos išglostyta tyra nekaltybe
Žvelgia pabalusios kekės surizgusiuos krūmuos.
Švelnumu pakerėję, apgaulingą baltumą skleidžia
Į rūkus nuvilioti paklydusią, pasimetusią sielą,
Apakinus beprotiškai slogia kvapnumo aitra.
Baltai vilnijančios svaigumu dirgina kekės,
Susiliejančios su rūkais, slepiančiais nuodėmę
Moters, sugundytos žalčio pažinimo vaisiumi:
Ieva, Ieva, amžinai nuolat gundoma moterie,
Kokia esi žavi apakinta, patyrusi svaigulį,
Kaip vakaro migla, perregimai viliojanti,
Lyg užuolaida Žemės, dengianti paslaptį.
Svyrančios kekės kaip Ievos krūtys gundo,
Žalčio vilionei paklūsta, kad gyvybė vešėtų,
Kad tarptų aistringas noras baltumu sužydėti.
Kokios panašios... į grįžtančią iš medžioklės Dianą,
Kuri su stirnena ant peties žengia į pakraštį iš tankynės,
Tokia pat nežemiškai slaptinga ir moteriškai žavi:
Iš medžioklės, iš amžinosios aistringos medžioklės.
Abi kaip ievų krūmai amžina žydėjimo šviesa kerinčios.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Bijūnai

Raudoni, rausvi ir balti pinavijai skleidžias.
Garbanotos galvos raudonskruosčių vaikinių
Viena prie kitos, viena prie kitos linguoja,
Jaunyste dvelkia ir gaivumu darželyje prie namų,
Šnabždasi žvelgdami į lelijas baltaskruostas.
Mena senovę žiedai, tokie sodrūs, tvirti
Žirgo galvai papuošti ar Bijūnėlių... užtraukti aukšta
Gaida, pakylėta dangun. Sodriai bijūnas prabyla,
Įsipina į vainikus tas kvapnumas ir žiedo grožybė.
Kabo virš durų orūs vardinių žiedai, slapčia pakabinti.
Nuvytę pasklinda lapeliais, barstomais Dievui po kojom
Liaunų rankų mergaičių per paskutinį mišparą.
Bijūnėlis ryškiais žiedais išpuoštas Visagalio rankos
Vasaros kvapnumu ir tyrumu gaivios šviesos
Po gonkų langais tarsi Saulė, iškaišyta žolynais.
Tik nebešiugžda jau žirgų pavadėliai sodyboj,
Apipinti rūtom ir pinavijais kaišyti netilindžiuoja
Varpeliais. Praeities dainose tas virpėjimas gaudžia.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Jazminai

Baltas svaigus kvapas sklinda iš tankaus jazmino krūmo:
Žiedeliai meilės pažinimo šokyje apsvaigę pavasariu
Lyg daug mažų kinų rusvomis akimis baltais kimono
Ant kiemo pievelėje rengtą arbatos ceremonijai.
Karpo lietuvišką erdvę, stato baltučius puodelius čia pat,
Ant žemės po krūmu, lenkiasi paslaptینگam arbatos ritualui:
Gers pievos gėlių aromata kartu su jazminų baltumu, tylą
Ir ta jaukia vasaros pradžios ramybe, kai dūzgia dulkėtos bitės,
Saugančios vasaros žydėjimą ir aitriai švelnų jazminų kvapą.
Dengiasi vakaro brėkšma balti kimono, krinta žiedai
Į įmantriai raižytą tamsų žolės porcelianą, tarsi balandžio snape
Žydėtų keistai netikėta vasaros nakties šypsena Mėnulio veide.
O vakaras šoka mėnesienos šešėliuos po jazminų arka baltais
Nusiteikęs, vipteli menuetu į krūmą dvelktelejus vėsai.
Jazminai, jazminai – žaismingai svyruoja šakelės pasisupus zylei,
Ir tuoj atsispyrus ir nuskridus ieškoti vabaliukų gaivioj žalumoj.
Žydėjimas blėsta arbatos ceremonijos ruoša visai vasarai.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Ramunės

Baltos pievų mandalos aplink Saulės skritulį gelsvą
Šypsosi dangaus aukštybei meilės švytėjimu, lūpų
Išburtu: myli-nemyli, myli-nemyli peša žiedlapius
Pirštai mergaitės. Nemyli, nemyli – meta apskritimą
Be žiedyno ir atsuka vėjui nugarą: nemylėk – nereikia.
Išburia meilės ryšį – akys švelnėja, traukias plyšeliai
Į džiaugsmingą jaudulį, siautulingą šviesa suliepsnoja.
Kokie žavūs jaunystės svajonių ir burtų viltingi kerai,
Pasislėpę už baltos, nurašytos žiedyno miglos,
Išsipildymo galios dar laukiantys svajų gelmėse.
Baltos pievų mandalos, vilčių švytėjimo apakintos,
Atrakinkit meilę išburtą, įleiskit šviesos ir skaidrumo
Į širdis, švelnų dvelkimą pajutusias laiko vienatvėj.
Žydėkit ramunių baltumu mintyse, sieloje, erdvėse.
Ligi pat dangaus platumų žiedlapių baltu takeliu
Veskit svajonę trapią, kad nesusmilkėtų, pleventų
Skaidri, viltinga, šviesi ir palaiminta dieviško gesto.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Našlaitės

Gailestingai, tiriama, su nerimu, bet ryžtingai
Žiūri liūdni veideliai į kiekvieną praeivį,
Tarsi tikisi atsako paprašę pagalbos. Skvarbios,
Liūdnai išraiškingos akelės vis laukia ir laukia.
Bedalės, kurioms likimo skirta nuolat liūdėti.
Linguojat, supatės į vėjo šuoro ritmingą taktą.
Kapų gėlės, mylinčios ir liūdinčios artimųjų,
Į Anapus išėjusių ir niekad negrišiančių,
Mėlynos kaip vakaro šaltas dangus ar baltos
Kaip moterų kasdienės perkelinės skarelės.
Dar ir gelsvos su kančios išraiška sename veide
Ir vaškiniu žvilgsniu, palydinčiu kiekvieną jauną
Lyg pavydo angis slėptų už nejaukaus nužiūrėjimo.
O melsvos lyg būtų bekraujės, pamėlusiais veideliais.
Tik aksomiškai rudos primena dvaro ponišką kiltį,
Kaip minkštos sofutės, pagalvėlėmis apkaišytos.
Su liūdesiu saugo jos rimtį išėjusių į erdves
Ar tai būtų turtingi, jauni ar seni, ar pragėrę šią būtį.
Amžina atmintis jiems našlaitėlių akių liūdnumo.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Rugiagėlės

Krūpčioja varpų jūroje mėlyni drugeliai
Kaip dangaus lopinėliai bangos atspindy.
Iškaišė juos angelo ranka lauko platybėj,
Skraidina tarsi tapytų už siūlų plevenimą
Melsvą erdvių rugių vilnijančiam alpuly,
Kaitrai suspaudus delne lauko platybę,
Akimis neaprepiamą karščio mirgėjimą.
Meilės mėlynos akys manyje atsispindi
Rugiagėlių žiedlapiais. Stoviu kalnelyje
Melsvumos apžavėta ir geriu kartu su tyla
Tą vaiskų rugiagėlių mėlį, į savo sielą įleidžiu
Laukų platumos ir ramybės plazdenimą.
Trokštu nuskrusti kartu su anuo baltagalviu
Debesėliu į tą bekraštę dangaus ramybę,
Kad atsigautų sielą, grumdoma aršaus miesto
Bruzdesio, trenksmo ir beprotiškos muzikos,
Kuri užmuša tai, kas dar gyva plasnoja ir tarpsta
Mumyse su bangų ošimu ar spalvingu plazdėjimu.
Mintyse tik beprotiškas noras prisigert tylumos
Ir joje pasilikti skaidriai ir nurimusiai amžiams.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Rožės

Tarsi šilkverpio kokonas, jaukiai įsuptas
Į ryškią matadoro mantiją, persunktą
Aksomo alsaus ir sodraus raudonumo,
Parklupdyto dūstančio gyvulio kraujo.
Karmen, rudaakė čigonė, tiesia koją,
Šokiui sustingsta ir lankstosi kūnas
Kaip rožės lapelių čežėjimas karaliaus
Rožyne, kur tarpsta rasota grožybė,
Pasišiaušus dygliais. Smeigias į rankas
Rožės skausmingas dūris mylimajai
Lyg į širdį smigtų peiliu žodis skaudus.
Atsivynioja šilkverpio kokonas, skleidžias –
Žiūri mirtis iš Karmen stingstančių vyzdžių.
Gražuolė rožė, palaistyta meilės krauju,
Prisisunkia skausmo ir keršto spalvos,
Aksomo sunkiu sustingsta špagoj jos vardas,
Garsios giminės herbe puikuojasi žiedas
Raudonas – atmintis tų nuskendusiu amžių
Iš Rožės didikų laikų ant atlapo spindi rasa.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Nasturtos

Bitelės bučiuoja žiedų pravertas lūpas –
Medaus tūsumas geltonuoja ant kiemo:
Nulaužia vaikai žiedelio indą ir geria
Tiesiai iš žydinčios taurės palaimos
Saldybę lyg žaistų medaus kopinėjimo
Šventę per vasaros kaitrą medžių pavėsy.
Nasturtų girliandos apsiveja pievos žalumą
Kaip gintaro vėrinys baltą kaklą mergaitės
Nuo jūros, kur Žilvino laukė atplaukiančio
Pieno puta. Nasturtų žavus vėrinys sudžiūva
Su žiedais ir sėklomis – arbata nuo šaltkrėčio
Ar kitokių karščio negalių gaivina ir gydo.
Nasturtų – Nastutės gelsvų gėlelių, prikaišioti
Visi pakraščiai sode ir kieme tarsi lempelių,
Plevenančių vakaro prieblandoje žvakių liepsna.
Dūzgia nasturtų taurės medaus vilionėmis:
Vasara midų brandina – taurų prabočių gėrimą.
Svaigsta žiedų dūzgesys gelsvoj midaus saldybėj.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Piliarožės

Aukštaūgės rožės nerožės, gal rožių draugės,
Susukusios akmensvaidžių tūteles sergsti menę.
Žiūrėjo į jus pro mažą langą žemyn karalienė.
Gal Barbora, gal Kotryna, o gal kokia padienė
Kaimo mergaitė, pakviesta patarnauti didžiūnei...
Neliko jūsų darželiuose prie namų, iškeliavot,
Išnykot... Svečios šalies reikia paikam sijonėliui:
Mačiau žydinčias frankuose prie Eifelio kojų.
Iš kur ta puikybė ir noras netverti gimtinę –
Svečioje šalyje ieškoti prieglaudos savo daliai.
Nustebtų Eifelis pamatęs jus prie savo tvarinio,
Kai plazdate tarp tagečių ir katryčių, išbėgusių
Kartu su jumis, glostyti svetimšalių akį pūstais
Sijonėliais ir puikiom galvom. Linksmi žydėkite
Iš palangių pabėgę į svetimą erdvę, jei noris žavėti
Svetimas akis baltomis, rausvomis miglomis.
Pilies jūs roželės, kur jūsų pilys: sugriautos,
Sulygintos su žeme, kad nė aido nelikę praeities,
Nes jos nemokėjote saugoti ir tausoti ką turit.
Ilgastiebės rožės ne rožės atminties gėlyne
Virpat praradę savastį ir praeities atminimą.

Atsivėrimai. Žydėjimas.

Jurginai

Suokia naktimis jurgut jurgut – sodinimo metas:
Žemė prasiveria ir slepia į bulves panašias šaknis.
Laukia pavasaris sprogstant sausų belapių stiebų:
Mezgas gumbeliai, laukia eilės, savo meto žydėti.
Margaspalvės galvos žiūri pro tvoros plyšius
Į keliu vaikštinėjančius didelius ir mažus.
Žiedai nulydi karvių bandas ir avelių pulką.
Pavydu stingsta širdys ir subręsta lenktynės:
Kieno darželyje priaugs daugiau puikesnių
Įvairiaspalvių galvų – bulviakasį šauks, ant vagų
Susodins moteris su margaspalvėm skarelėm.
Susilieja jurginai su skarelių spalvom – neatskirsi,
Kurie margoja lauko pakrašty ar daržely kvėpteli
Atilsio susėdę ant suolų po darbo alsaus atsileisti.
Gražios purios jurginų galvos pasklis gausa.
Nulyja skalsiai, lašai svarina žemyn atgijusią sodrą,
Tarsi Saulės krištolo šypsnyš margaspalvėj galvoj.
Užgęsta šalnoj paskutinė žydėjimo gyvastis:
Pabyra lapelių maži kaspinėliai iš vasaros kasų:
Slepiasi sunkios šaknys nuo rūstybės žiemos.
Nyksta tie vaizdiniai iš mūsų spalvingo peizažo.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Naktinukai

Vakaro akivarus violetinė migla atveria:
Tolumoje paskendusio varpo gaudesio
Aidą svarina savy išsiskleidus kvapu.
Darželio tyloje svaigsta atsivėrę žiedai
Skleisdami jaukią prietėmio prieblandą.
Naktinėja spalvom ir kvapais naktinukai
Kaimo darželyje prie tylinčio vakaro kelio.
Nuslenka prieblanda, liejasi į juodą rašalą
Nakties, plazda pernakt kvapu naktinukų
Svaigus violetas. Šnabždasi su lelijų žiedais,
Paskleidę vasaros dvelksmą iš sustingusio
Laiko gelmių į dar kiek gyvybingą kaimą.
Atplauks balzgana migla ir paryčiais užmerks
Akeles naktinukų, kad skaudėjimo nematytų
Dienos veiduos ir pritvinkusio melo aruoduos.
Gaiva naktinėjusi miega naktinukų žieduos.
Kada nubus naktinukai svariame žydėjimui?
Niekada jiems nelemta skleisti svaigulį dieną.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Lelijos

Karūnos ant skitų–sarmatų galvų,
Karalių karūnos iš tolimo Tarpupio –
Trapūs tarytum ledas lelijų žiedai.
Baltų lelijų – karalienių trapumas
Su angelo šviesa žydi daržely.
Nekarūnuoti karaliai iš tolumų,
Atklydę Europon ir kūreši būti
Prie Nemuno ir plačios Dauguvos.
Palikę Skitapolį, polius pilims
Kalė, o moterys jų sodino gėles.
Linguoja grakščios darželio nifos:
Baltais sieteliais saulę samsto,
Rudais piltuvėliais medų pilsto.
Skimbčioja tarsi arfos saulėje
Į vasaros pabaigą – vilioja rudenį.
Bitės nelanko stangrių piltuvėlių:
Bijosi slidžios gelmės. Dažai lieka
Ant nosies galo, sugalvojus kvėpinti –
Įkvėpti baltai karūnuotų karalių didybės,
Matuotis skitų karūnas tarp sarmatų kardų.

Atsivėrimai. Žydėjimas

Astros

Sukasi, vejasi į kasas nuo vėsos
Baltos ir rausvos astrų galvelės.
Skardena gailų rudenį ligi šalną.
Prieš paskutinį spindulį šildosi
Veidelius, laukiančius kandaus
Šalnos nubalinto mirtino bučinio.
Piemenėliai pasklido į miestus
Ar peržengė sienas be sienų.
Ieškosi įrudusių baltaplaukių
Tarsi iš pieno plaukusių astrų,
Atklydusių iš erdvios platybės
Laukų, kur vėjas sušoka rudenį.
Lietus prausia baltgarbanes astras,
Po šalnos pasišovęs atgaivinti
Stingstančius veidelius, Saule
Sušildyti, išvaduoti iš šalnos glėbio
Jų gausingą žydėjimą. Rudenio
Auksui paspalvinti žiedų grožybė,
Susisukus į užsisklendimo garbanas:
Pavasariu alks avinėlių kailiuos.

Branda

Merkiasi žydėjimo šventės spindinčios akys,
Rimsta iškilmingas kvapų jūros bangavimas.
Bitelių muzikos vilnys ritasi į avilių šilumą.
Svyra varpos, pailsusios nuo subrendimo
Svarios naštos. Vasaros nuokalnėj laukia
Dalgio, kuris patikrintų jų brandos turinį.
Bumbsi sunokę obuoliai į žemės kuprą.
Težta viskas, kas nespėjo patekti į žvilgsnį,
Kuris vietą surastų naudai supilti aruoduos.
Stingulys apima subrendusį vaisių ar javą:
Siūbuojamas vėjo, jis drovisi savo brandos –
Byra nespėtas nukulti, pats sėjasi iš naujo.
Gyvybės ratas sukasi nepaliaudamas stoti.
Svyra galva lietingą vasaros pavakarį –
Laimina Jis vasaros gėrybių pilnus aruodus
Dosnia ranka džiaugsmingai palydėdamas
Brandumo pilnatvę į jaukius tarpelius,
Kurie slepia žvilgsnių skvarbą ir smalsą
Pajusti juose visą pasaulio brandos esmę...
Liovėsi švytėti žydėjimo šventės akys.

Užsivėrimai

Nuslenka lengvo rūko banga, užklosto,
Susupa į šalnos kailinius Žemės kūną.
Sulenda po lapais kas gyvas, užmiega
Žiemos miegu iki pavasario gaivumos.
Susuka vėjas lapus į spalvotą audeklą,
Tarsi šaliką apsisuka aplink kaklą šalna.
Sapnuoja žiemos šėlą apmirusi gyvastis:
Vėjo simfoniją, vingrius pūgos šokius.
Užsiveria Visatos girgždančios durys:
Apsisiaučia, apsiklosto kas kuo turi.
Mirksi tiktai žvaigždelės vilties akimis:
Iškęsit, ištversit – laikykitės ir nugalėsit,
Sulauksite meto, kai kregždės vėl badys
Strėlėmis debesų maišus lietui prapliupti.
O dabar tuoj pat patalą klosis žiema
Ilgam ir skalsiam gyvybės sąstingiuui.
Poilsio prašo Žemės senstantis kūnas:
Kaupia jėgas begaliniam žydėjimui,
Užsivėręs savyje ilsisi prieš nušvitimą.

2005–2010

Turiny

Dar / 3

Motinos akys / 4

Žvirblių turgus / 5

Vasaros vakaras lyjant / 6

Vasaros vestuvės / 7

Spalio erdvės / 8

Per netektį – į atradimą / 9

Rudenis glostymas / 10

Šuniui / 11

Giltinė / 12

Žiema nežiema / 13

Taip nebūna / 15

Iš skausmo gilumų / 16

Nėra: liūdesio akimirka / 17

(Ne) išsipildymas / 18

Tremtis: moters istorija / 19

Atribojimas / 26

Siunčiu / 27

Amžinas paveikslas / 29

Grižkit / 30

Dūžtantys miražai / 32

Svajonių naktigonė / 34

Poteriai / 36

Džiaukis akimirka / 37

Kiek skirta / 38

Užburtas ratas / 39

Kasdieniai sizifai / 40

Vakarėja / 41

Skruostu nusirita ašara / 42

Kiek... / 43

Naminė lino staltiesė / 44

Drėgmės lašas / 45

Angelo baltos lelijos / 46

M. K. Č. Jūros sonata. Andante / 47

M. K. Č. Jūros sonata. Finale / 48

Lyg taip... / 49

Ruduo visatos atminty / 50
Pastelinis ruduo baltose erdvėse / 51
Rudens raudonų lapų nerimas / 52
Klaidūs laiko burtai / 53
Kalėdų kreipinys / 55
Tautosakinis / 56
Kalėdų angelai / 58
Vaitoja... / 59
Žodžio dalia / 60
Kūčių vakarą / 61
Iš vaikystės aidų / 62
Nuojautos / 63
Vienovė / 65
Pasaka nepasaka / 67
Aš pavasarį įsimylėjau... / 69
Pasikalbėki... / 71
Mintys – skaudžios bitės / 72
Lietus: naturmortas su skėčiu / 74
Apmąstymai / 75
Tamsa / 77
Pasninga: visatos žinia... / 78
Senos obelys / 79
Neeiliškai eilinis / 80
Savyje / 81
Drumzlės / 82
Atmintis: tėvų jaunystė / 83
Susimąstymas / 84
Tėvo gerumui / 85
Vakaro melodija / 86
Pro mano langą / 87
Skruzdėlynas / 88
Atsidūsėjimai / 89
Praeitis: rudenė nuotaika / 90
Vėl... / 91
Rudenėjančiu miestu nutolus... / 92
Ateikite... / 93
Nešaukit, bet gedėkit... / 94

Savas kraujas / 95
Bemiegė naktis / 96
Saulėlydžio skydas / 97
Siena / 98
Stingulys / 99
Stebuklo laukimas / 100
Be žodžių / 101
Neminėk... / 102
Senoliui ir akmeniui / 103
Kertamas miškas žiemos naktį / 104
Sielos gelmės / 106
Gyvasties raktas / 107
Gyvenimo burtuos / 108
(Ne) neigimas / 109
Budimas / 110
Praeities šventadienis / 111
Kurčias pasaulis / 112
Ratnyčėlė / 113
Lakštingala senuose Druskonio melduose / 114
Patikra atsibudus / 115
Viešpaties dovanos / 117
Nakties paslaptys / 118
Vėl ruduo / 119
Rudenio auksas / 120
Nykstančios rudenio spalvos / 121
Išaldyta (1) / 122
Išaldyta (2) / 123
Susimąstymas Pelenų dieną / 124
Senas namas / 127
Jūros prisiminimas / 128
Dienos negatyvas / 129
Šviesos angelas / 131
Tylos angelas / 132
Sugrįžimas / 133
Ten, kur tėviškėj kvepia alyvos / 134
Žalgiris / 135
Už proto ribos / 137

Paslapties nežinia: dairaus į žvaigždynus / 138
Vaikystės vasarų prisiminimas / 139
Kasdienybė / 140
Miestas plikšalos naktį / 141
Nušvitusi vienatvė / 142
Atsivėrimai. Užsivėrimai / 143

Liubertaitė, Pranciška Regina

Dūžtantys mirażai / poezija. – Vilnius: UAB Ciklonas, 2011 – 173 p.

ISBN 978 9955 880 790

Pranciška Regina Liubertaitė

DŪŽTANTYS MIRAŽAI

Poezija

Iliustravo ir maketavo Alicija Valentukevičiūtė

Išleido ir spausdino: UAB CIKLONAS, J. Jasinskio g. 15, LT-01111 Vilnius

Internete [http: // www.skaityk.lt](http://www.skaityk.lt)

El. paštas info@skaityk.lt

Kaina sutartinė.